

2024/3011

18.12.2024

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/3011

z dnia 27 listopada 2024 r.

w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. b) i d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia wyznaczyła sobie cel, jakim jest utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) „Program haski: wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej” ⁽³⁾ zobowiązuje państwa członkowskie do rozważenia możliwości skoncentrowania ścigania w wielostronnych sprawach transgranicznych w jednym państwie członkowskim, z myślą o zwiększeniu skuteczności ścigania, przy jednoczesnym zagwarantowaniu odpowiedniego wymiaru sprawiedliwości.
- (3) W programie środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych ⁽⁴⁾ wezwano do ustanowienia instrumentu umożliwiającego przekazywanie postępowań karnych innym państwom członkowskim.
- (4) Konieczne jest dalsze pogłębianie współpracy wymiarów sprawiedliwości między państwami członkowskimi w celu zwiększenia skuteczności i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w ramach wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz zapewnienia, aby postępowanie przygotowawcze lub ściganie przestępstwa prowadzono w państwie członkowskim najodpowiedniejszym do tego celu. W szczególności wspólne przepisy dla państw członkowskich dotyczące przekazywania postępowań karnych mogłyby pomóc uniknąć niepotrzebnego prowadzenia równoległych postępowań karnych w różnych państwach członkowskich w odniesieniu do tych samych okoliczności faktycznych i tej samej osoby, co mogłyby prowadzić do naruszenia zasady *ne bis in idem*. Takie wspólne przepisy mogłyby również wpłynąć na zmniejszenie liczby postępowań karnych dotyczących tych samych okoliczności faktycznych lub tej samej osoby, prowadzonych w różnych państwach członkowskich. Takie wspólne przepisy mają ponadto zapewnić możliwość przekazywania postępowania karnego – aby ścigana osoba nie pozostała bezkarna – jeżeli przekazanie osoby zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW ⁽⁵⁾ w celu wszczęcia postępowania karnego na podstawie europejskiego nakazu aresztowania jest opóźnione lub odmówiono go z powodów takich jak toczące się równoległe postępowanie karne dotyczące tego samego przestępstwa w innym państwie członkowskim.
- (5) Wspólne przepisy dotyczące przekazywania postępowania karnego mają również zasadnicze znaczenie dla skutecznej walki z przestępczością transgraniczną, co jest szczególnie ważne w przypadku przestępstw popełnianych przez zorganizowane grupy przestępcze, takich jak handel narkotykami, przemyt migrantów, handel ludźmi, nielegalny handel bronią, przestępstwa przeciwko środowisku, cyberprzestępczość lub pranie pieniędzy. Ściganie zorganizowanych grup przestępczych działających w większej liczbie państw członkowskich może wiązać się z dużymi trudnościami dla uczestniczących organów. Przekazywanie postępowania karnego jest ważnym narzędziem, które wzmocniłoby walkę z zorganizowanymi grupami przestępczymi działającymi w całej Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2023/869, 8.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2023/869/oj>.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 listopada 2024 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 10.

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

- (6) Aby zapewnić skuteczną współpracę między organami wzywającymi a organami wezwanymi w odniesieniu do przekazywania postępowania karnego, przepisy dotyczące takiego przekazywania należy ustanowić prawnie wiążącym i stosowanym bezpośrednio aktem Unii.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich wniosków o przekazanie wydawanych w ramach postępowania karnego.
- (8) Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW⁽⁶⁾ ma na celu zapobieganie sytuacjom, w których ta sama osoba jest przedmiotem równoległych postępowań karnych w różnych państwach członkowskich w odniesieniu do tych samych okoliczności faktycznych, co mogłoby doprowadzić do prawomocnego zakończenia tych postępowań w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich. W związku z tym w tej decyzji ramowej ustanowiono procedurę bezpośrednich konsultacji między właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich na potrzeby osiągnięcia porozumienia w sprawie skutecznego rozwiązania mającego na celu uniknięcie negatywnych konsekwencji wynikających z takich równoległych postępowań oraz uniknięcie utraty czasu i zasobów tych właściwych organów. W przypadku gdy te właściwe organy postanowią, po przeprowadzeniu konsultacji zgodnie z tą decyzją ramową, skoncentrować postępowanie w jednym państwie członkowskim poprzez przekazanie postępowania karnego, przekazanie takie należy przeprowadzić zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (9) Inne akty prawne w obszarze spraw karnych, w szczególności akty związane z konkretnymi rodzajami przestępstw, takie jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541⁽⁷⁾ oraz decyzje ramowe Rady 2002/475/WSiSW⁽⁸⁾ i 2008/841/WSiSW⁽⁹⁾, zawierają przepisy odnoszące się do czynników, które należy wziąć pod uwagę w celu scentralizowania postępowania karnego w jednym państwie członkowskim w przypadku, w którym więcej niż jedno państwo członkowskie może zasadnie prowadzić ściganie na podstawie tych samych okoliczności faktycznych. W przypadku gdy właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich postanowią, w wyniku współpracy zgodnej z takimi aktami prawnymi, scentralizować postępowanie karne w jednym państwie członkowskim poprzez przekazanie postępowania karnego, przekazanie takie należy przeprowadzić zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (10) W odniesieniu do stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków i orzeczeń sądowych w sprawach karnych, przyjęto szereg unijnych aktów prawnych, w szczególności decyzje ramowe Rady 2005/214/WSiSW⁽¹⁰⁾, 2008/909/WSiSW⁽¹¹⁾ i 2008/947/WSiSW⁽¹²⁾. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te decyzje ramowe i nie ma wpływu na ich stosowanie.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na spontaniczną wymianę informacji regulowaną innymi unijnymi aktami prawnymi.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do decyzji o ponownym przydzieleniu, połączeniu lub rozdzieleniu spraw, w odniesieniu do których swoje kompetencje zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939⁽¹³⁾ wykonuje Prokuratura Europejska.
- (13) Do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny wyznaczyć swoje właściwe organy w sposób wspierający zasadę bezpośredniego kontaktu między tymi organami.
- (14) Do celów niniejszego rozporządzenia oraz z myślą o ułatwieniu jego skutecznego stosowania w całej Unii, w przypadku gdy ze względu na strukturę wewnętrznych systemów prawnych państw członkowskich, które stosują prawo precedensowe, sądy i prokuratorzy w tych państwach nie mogą podejmować środków pomocniczych wobec decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, takie środki pomocnicze powinien móc podjąć inny organ właściwy do podejmowania środków w postępowaniu karnym. Udział takiego właściwego organu w żaden sposób nie powinien szkodzić decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, która ma zostać podjęta wyłącznie przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora i która powinna obowiązkowo zawierać dokonaną przez nich ocenę podstaw odmowy zgodnie z niniejszym

⁽⁶⁾ Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygnięcia takich konfliktów (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 42).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

⁽⁸⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3).

⁽⁹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).

⁽¹⁰⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16).

⁽¹¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 27).

⁽¹²⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych (Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 102).

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

rozporządzeniem. Udział wszelkich innych właściwych organów ma na celu wyłącznie ułatwienie podejmowania takich decyzji sądowych oraz skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.

- (15) W przypadku gdy jest to konieczne z powodu struktury wewnętrznych systemów prawnych państw członkowskich, powinny one mieć możliwość wyznaczenia co najmniej jednego organu centralnego odpowiedzialnego za administracyjne przesyłanie i przyjmowanie wniosków o przekazanie postępowania karnego, a także za inną korespondencję urzędową dotyczącą takich wniosków. Takie organy centralne mogłyby również zapewniać wsparcie administracyjne oraz pełnić funkcje koordynujące i wspomagające, ułatwiając w ten sposób i wspierając przyjmowanie wniosków o przekazanie postępowania karnego.
- (16) Niektóre unijne akty prawne już teraz wymagają od państw członkowskich podjęcia niezbędnych środków w celu ustalenia jurysdykcji w odniesieniu do konkretnych przestępstw, takich jak przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną, o których mowa w dyrektywie (UE) 2017/541, lub przestępstwa związane z fałszowaniem euro, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE⁽¹⁴⁾, w przypadkach, w których odmówiono przekazania osoby.
- (17) Aby zapewnić możliwość przekazywania postępowań karnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w każdym przypadku, gdy wymaga tego skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości oraz skuteczna ochrona praw podstawowych przysługujących podejrzanym, oskarżonym oraz pokrzywdzonym, zgodnie z prawem Unii, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć jurysdykcję w szczególnych przypadkach, tak aby państwo wezwane mogło wykonywać jurysdykcję w zakresie przestępstw, do których zastosowanie ma prawo krajowe państwa wzywającego. Państwo wezwane powinno mieć jurysdykcję w zakresie przestępstw, w odniesieniu do których występuje się o przekazanie postępowania karnego, w każdym przypadku, w którym uznaje się to państwo członkowskie za najodpowiedniejsze do ścigania danego przestępstwa. Przepisy dotyczące jurysdykcji przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie powinny uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania krajowych środków w celu zapewnienia, aby państwa te mogły wykonywać jurysdykcję w szczególnych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (18) Oprócz jurysdykcji już przewidzianej w prawie krajowym państwa wezwanego, jurysdykcję należy ustalić w oparciu o szczególne podstawy określone w niniejszym rozporządzeniu w każdym przypadku, gdy to państwo członkowskie uznaje się za najodpowiedniejsze do ścigania. Państwo wezwane powinno mieć jurysdykcję w sytuacjach, w których odmawia przekazania podejrzanego lub oskarżonego, wobec którego wydano europejski nakaz aresztowania i który przebywa w tym państwie i jest jego obywatelem lub ma w nim miejsce zamieszkania, w przypadku gdy taka odmowa opiera się na szczególnych podstawach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Na przykład jurysdykcję należy ustalić w przypadku, gdy przekazania odmówiono na podstawie art. 4 pkt 7 lit. b) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, mającego zastosowanie w sytuacjach, w których przestępstwa zostały popełnione poza terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego, a prawo wykonującego nakaz państwa członkowskiego nie dopuszcza ścigania przestępstw tego rodzaju, jeśli zostały popełnione poza jego terytorium. Zasada ta mogłaby mieć zastosowanie w sytuacjach, w których przestępstwo zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego przez obywateli innych państw członkowskich lub obywateli państw trzecich, a podejrzanym lub oskarżonym ma miejsce zamieszkania w państwie wezwanym. Ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do poważnych przestępstw naruszających podstawowe wartości wspólnoty międzynarodowej, takich jak zbrodnie wojenne lub ludobójstwo, w przypadku których może istnieć ryzyko bezkarności z powodu odmowy wydania europejskiego nakazu aresztowania na podstawie art. 4 pkt 7 lit. b) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW. Państwo wezwane powinno mieć jurysdykcję także w przypadku gdy przestępstwo wywołuje skutki lub powoduje szkodę głównie w tym państwie. Szkodę należy brać pod uwagę o ile stanowi ona jedno z ustawowych znamion przestępstwa, zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego. Państwo wezwane powinno mieć jurysdykcję także wtedy, gdy w państwie tym toczy się już postępowanie karne przeciwko temu samemu podejrzanemu lub oskarżonemu w odniesieniu do innych okoliczności faktycznych, tak aby w przedmiocie wszystkich czynów zabronionych zarzucanych takiej osobie można było orzec w ramach jednej jurysdykcji, lub gdy w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych w państwie tym toczy się postępowanie karne przeciwko innym osobom, co może mieć szczególne znaczenie dla skoncentrowania w jednym państwie członkowskim postępowania przygotowawczego i ścigania prowadzonych w odniesieniu do danej organizacji przestępczej. W obu przypadkach podejrzanym lub oskarżonym w przekazywanym postępowaniu karnym powinien być obywatelem państwa wezwanego lub mieć w nim miejsce zamieszkania.
- (19) Aby osiągnąć cel niniejszego rozporządzenia oraz zapobiec konfliktom jurysdykcji – ze szczególnym uwzględnieniem tych państw członkowskich, których systemy prawne oparte są na zasadzie obowiązkowego ścigania przestępstw, i tych państw członkowskich, w których zasada obowiązkowego ścigania przestępstw dotyczy tylko niektórych przestępstw – państwo wzywające, składając wniosek o przekazanie postępowania karnego, powinno móc odstąpić od postępowania w zakresie ścigania danej osoby w związku z przestępstwem, którego

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie prawnokarnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępująca decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW (Dz.U. L 151 z 21.5.2014, s. 1).

dotyczy wniosek o przekazanie. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać właściwym organom państwa wzywającego odstąpienie od postępowania karnego wszczętego przed tymi organami lub na zawieszenie lub umorzenie tego postępowania na rzecz państwa członkowskiego uznanego za odpowiedniejsze do ścigania – nawet w przypadku gdy organy te byłyby zobowiązane do ścigania na podstawie prawa krajowego. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących skutków przekazania postępowania karnego w państwie wzywającym określonych w niniejszym rozporządzeniu.

- (20) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (21) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawa procesowe określone w Karcie lub w innych unijnych aktach prawnych, takich jak dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE⁽¹⁵⁾, 2012/13/UE⁽¹⁶⁾, 2013/48/UE⁽¹⁷⁾, (UE) 2016/343⁽¹⁸⁾, (UE) 2016/800⁽¹⁹⁾ i (UE) 2016/1919⁽²⁰⁾, w odniesieniu do związanych nimi państw członkowskich. W szczególności organ wzywający powinien zapewnić poszanowanie takich praw zgodnie z przepisami prawa unijnego i krajowego podczas składania wniosku o przekazanie postępowania karnego na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (22) Państwa członkowskie powinny zapewniać, aby przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia uwzględniano potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania. Zgodnie z zaleceniem Komisji z dnia 27 listopada 2013 r. w sprawie gwarancji procesowych dla osób wymagających szczególnego traktowania podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym⁽²¹⁾ podejrzani lub oskarżeni wymagający szczególnego traktowania powinni oznaczać wszystkich podejrzanych lub oskarżonych, którzy nie są w stanie zrozumieć postępowania karnego lub skutecznie w nim uczestniczyć ze względu na swój wiek, stan psychiczny lub fizyczny lub jakąkolwiek niepełnosprawność.
- (23) Podobnie państwa członkowskie powinny zapewnić, aby podczas stosowania niniejszego rozporządzenia brano pod uwagę prawa procesowe podejrzanych i oskarżonych podlegających tymczasowemu aresztowaniu, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – zalecenia Komisji (UE) 2023/681⁽²²⁾.
- (24) Organ wzywający powinien móc złożyć wniosek o przekazanie postępowania karnego z własnej inicjatywy – bez względu na to, czy przeprowadzono konsultacje z organem wezwanym – lub na wniosek podejrzanego lub oskarżonego, lub na wniosek pokrzywdzonego. Niniejsze rozporządzenie nie powinno nakładać jakiegokolwiek obowiązku złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego ani obowiązku przekazania postępowania karnego. Rozważając, czy należy wydać wniosek o przekazanie postępowania karnego, organ wzywający powinien ocenić, czy takie przekazanie służyłoby celowi, jakim jest skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, w tym czy przekazanie jest proporcjonalne i odpowiednie do celu danego postępowania. Ocenę tę należy przeprowadzać indywidualnie dla każdego przypadku w celu ustalenia państwa członkowskiego, które jest najodpowiedniejsze do ścigania danego przestępstwa.
- (25) Oceniając, czy wniosek o przekazanie postępowania karnego jest uzasadniony, organ wzywający powinien wziąć pod uwagę szereg kryteriów, których pierwszeństwo i waga powinny opierać się na okolicznościach faktycznych oraz istotnych cechach każdej indywidualnej sprawy. Należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki w najlepszym interesie wymiaru sprawiedliwości. Na przykład w przypadku gdy przestępstwo popełniono w całości lub w części na terytorium państwa wezwanego lub większość skutków lub istotna część szkody spowodowane tym przestępstwem – w przypadku gdy te skutki lub ta szkoda stanowią część ustawowych znamion przestępstwa – wystąpiły na terytorium państwa wezwanego, powinna istnieć możliwość uznania tego państwa za odpowiedniejsze do ścigania, zważywszy, że materiał dowodowy, który ma zostać zgromadzony, taki jak zeznania świadków i pokrzywdzonych lub opinie biegłych, znajduje się w państwie wezwanym i w związku z tym łatwiej można będzie go zgromadzić, jeżeli postępowanie karne zostanie przekazane. Ponadto wszczęcie następnie postępowania odszkodowawczego w państwie wezwanym będzie łatwiejsze, jeżeli postępowanie ustalające odpowiedzialność

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wniosek w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

⁽²¹⁾ Dz.U. C 378 z 24.12.2013, s. 8.

⁽²²⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2023/681 z dnia 8 grudnia 2022 r. w sprawie praw procesowych osób podejrzanych i oskarżonych podlegających tymczasowemu aresztowaniu oraz materialnych warunków pozbawienia wolności (Dz.U. L 86 z 24.3.2023, s. 44).

karną zostanie przeprowadzone w tym samym państwie członkowskim. Podobnie, jeżeli większość materiału dowodowego znajduje się w państwie wezwanym przekazanie postępowania karnego mogłoby ułatwić zgromadzenie, a następnie określenie dopuszczalności materiału dowodowego zgromadzonego zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego.

- (26) W przypadku gdy co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony jest obywatelem państwa wezwanego lub w tym państwie ma miejsce zamieszkania, przekazanie postępowania karnego może być uzasadnione celem, jakim jest zapewnienie prawa podejrzanego lub oskarżonego do obecności na rozprawie, zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/343. Podobnie, w przypadku gdy co najmniej jeden pokrzywdzony jest obywatelem państwa wezwanego lub w tym państwie ma miejsce zamieszkania, przekazanie postępowania karnego może być uzasadnione celem, jakim jest ułatwienie pokrzywdzonym udziału w postępowaniu karnym i bycie w skuteczny sposób przesłuchanymi w charakterze świadków podczas postępowania. W przypadkach, w których w państwie wezwanym odmówiono przekazania podejrzanego lub oskarżonego, wobec którego wydano europejski nakaz aresztowania, powołując się na podstawy określone w niniejszym rozporządzeniu, przekazanie może być również uzasadnione, jeżeli osoba ta przebywa w państwie wezwanym, a nie jest obywatelem tego państwa ani nie ma w nim miejsca zamieszkania.
- (27) Ocena, czy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że podejrzany, oskarżony lub pokrzywdzony mają miejsce zamieszkania w państwie wezwanym należy do organu wzywającego, który dokonuje jej na podstawie posiadanych materiałów. W przypadku gdy dostępne są jedynie ograniczone informacje, taka ocena powinna być przedmiotem konsultacji między organem wzywającym a organem wezwanym w celu potwierdzenia miejsca zamieszkania podejrzanego, oskarżonego lub pokrzywdzonego w państwie wezwanym. Do celów takiej oceny znaczenie mogą mieć różne obiektywne okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że dana osoba ustanowiła lub zamierza ustanowić w danym państwie członkowskim zwykły ośrodek swoich interesów życiowych. Uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że dana osoba ma miejsce zamieszkania w państwie wezwanym mogą istnieć w szczególności w przypadku, gdy dana osoba została zarejestrowana jako mająca miejsce zamieszkania w państwie wezwanym poprzez otrzymanie dowodu tożsamości lub dokumentu pobytowego, lub poprzez zarejestrowanie w oficjalnym rejestrze meldunkowym. W przypadku gdy dana osoba nie jest zarejestrowana w państwie wezwanym, na miejsce zamieszkania może wskazywać fakt, że osoba ta wyraziła zamiar osiedlenia się w tym państwie członkowskim lub w następstwie długiego trwałego pobytu w tym państwie członkowskim nawiązała z nim pewne więzi, porównywalne z takimi, które byłyby następstwem posiadania w nim formalnego miejsca zamieszkania. W celu ustalenia, czy w konkretnej sytuacji między daną osobą a państwem wezwanym istnieją wystarczające więzi dające uzasadnione podstawy, by sądzić, że dana osoba ma miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim, należy wziąć pod uwagę różne obiektywne czynniki charakteryzujące sytuację tej osoby, do których należą w szczególności długość, charakter i warunki jej obecności w państwie wezwanym lub więzi rodzinne lub gospodarcze, jakie tę osobę łączą z państwem wezwanym. Do celów ustalenia, czy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że dana osoba ma miejsce zamieszkania w państwie wezwanym, można uwzględnić zarejestrowany pojazd, rachunek bankowy, fakt nieprzerwanego pobytu danej osoby w państwie wezwanym lub inne obiektywne czynniki. Krótka wizyta, pobyt wakacyjny, w tym w domu wakacyjnym, lub podobny pobyt w państwie wezwanym, bez jakiegokolwiek dalszego istotnego związku, nie wystarczają do stwierdzenia, że miejsce zamieszkania znajduje się w tym państwie członkowskim.
- (28) Przekazanie postępowania karnego może być również uzasadnione, gdy w państwie wezwanym toczy się przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub innych okoliczności faktycznych, lub gdy w państwie wezwanym toczy się postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych przeciwko innym osobom, na przykład w przypadkach ścigania transgranicznych organizacji przestępczych, w przypadku gdy różni współoskarżeni mogą być ścigani w różnych państwach członkowskich. Ponadto, jeżeli podejrzany lub oskarżony odbywa lub ma odbyć karę pozbawienia wolności orzeczoną za inne przestępstwo w państwie wezwanym przekazanie postępowania karnego może być uzasadnione celem, jakim jest zapewnienie prawa skazanego do obecności na rozprawie w ramach postępowania karnego, które ma zostać przekazane, podczas odbywania kary w państwie wezwanym. Organy wzywające powinny należycie uwzględnić, czy przekazanie postępowania karnego mogłoby zwiększyć szanse na resocjalizację danej osoby, gdyby kara miała zostać wykonana w państwie wezwanym. W tym celu można wziąć pod uwagę związki danej osoby z państwem wezwanym, to, czy osoba ta uważa je za miejsce istnienia więzów rodzinnych, a także powiązania językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub inne. Ponadto właściwe organy często osiągnęły porozumienia w sprawie skoncentrowania postępowania na podstawie ustalenia najodpowiedniejszej jurysdykcji. Takie porozumienia można osiągać podczas posiedzeń koordynacyjnych Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust), ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727⁽²³⁾, podczas posiedzeń dwustronnych lub wielostronnych bez interwencji Eurojustu lub w następstwie konsultacji przeprowadzonych na podstawie decyzji ramowej 2009/948/WSiSW.

⁽²³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylecia decyzji Rady 2002/187/WSiSW (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 138).

- (29) Organ wzywający zachęca się, aby – zanim rozważy przekazanie postępowania karnego wyłącznie na tej podstawie, że większość materiału dowodowego znajduje się w państwie wezwanym – uwzględnił możliwość uzyskania materiału dowodowego z innych państw członkowskich za pomocą istniejących instrumentów wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych, takich jak – w odniesieniu do związanych nią państw członkowskich – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE⁽²⁴⁾, oraz w ramach wzajemnej pomocy prawnej.
- (30) Podejrzani, oskarżeni lub pokrzywdzeni powinni móc zawnioskować, aby dotyczące ich postępowanie karne zostało przekazane do innego państwa członkowskiego. Podejrzani, oskarżeni lub pokrzywdzeni powinni mieć możliwość przedstawienia takiego wniosku właściwym organom państwa wzywającego albo właściwym organom państwa wezwanego, w przypadku gdy uważają oni, że istnieją powody, dla których przekazanie postępowania karnego jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości. Na przykład podejrzany, oskarżony lub pokrzywdzony mogą przedstawić taki wniosek w państwie wzywającym, jeżeli wiedzą, że w państwie członkowskim wezwanym toczy się postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub innych okoliczności faktycznych przeciwko temu samemu podejrzanemu lub oskarżonemu, lub w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych przeciwko innym osobom. Taki wniosek może być przedstawiony w państwie wezwanym, na przykład w przypadku gdy podejrzany, oskarżony lub pokrzywdzony mają miejsce zamieszkania w tym państwie lub są jego obywatelami, lub wiedzą o wszczęciu postępowania w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub innych okoliczności faktycznych dotyczących tych samych podejrzanych lub oskarżonych. Wniosek taki powinien zostać wzięty pod uwagę i zarejestrowany, ale nie powinien nakładać na organ wzywający ani na organ wezwany obowiązku złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego ani obowiązku przekazania postępowania karnego, ani obowiązku rozpoczęcia w tym celu konsultacji z organem innego państwa członkowskiego. Jeżeli w następstwie wniosku dotyczącego przekazania postępowania karnego przedstawionego przez podejrzanego, oskarżonego lub pokrzywdzonego, lub prawnika działającego w ich imieniu, którekolwiek z tych organów dowie się o równoległym postępowaniu karnym, jest on zobowiązany do przeprowadzenia konsultacji z drugim organem zgodnie z decyzją ramową 2009/948/WSiSW.
- (31) Organ wzywający powinien jak najszybciej poinformować podejrzanego lub oskarżonego o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego oraz powinien zapewnić takiej osobie możliwość przedstawienia opinii, w tym dotyczącej aspektów związanych ze sprawiedliwością naprawczą, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, aby umożliwić organom uwzględnienie uzasadnionych interesów tej osoby przed wydaniem wniosku o przekazanie. Ważne jest, aby taką informację przekazać w formie pisemnej. Powinno być również możliwe przekazanie informacji ustnie, pod warunkiem że fakt jej przekazania zostanie odnotowany zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych na podstawie prawa krajowego. Powinno być możliwe przekazanie informacji przy użyciu standardowych formularzy. W przypadku gdy organ wzywający uzna to za konieczne, na przykład ze względu na wiek danego podejrzanego lub oskarżonego, lub jego stan fizyczny lub psychiczny, możliwość przedstawienia opinii powinien uzyskać przedstawiciel prawny tej osoby, jeżeli występuje w sprawie. Oceniając uzasadniony interes podejrzanego lub oskarżonego dotyczący otrzymania informacji o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie, organ wzywający powinien wziąć pod uwagę potrzebę zapewnienia poufności postępowania przygotowawczego lub ryzyko zakłócenia postępowania przygotowawczego przeciwko tej osobie, na przykład gdy konieczne jest zabezpieczenie ważnego interesu publicznego, tak jak w sytuacji, w której takie informacje mogłyby zaszkodzić toczącym się dochodzeniom niejawnym lub poważnie naruszyć bezpieczeństwo narodowe państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie karne. W przypadku gdy organ wzywający nie może ustalić miejsca pobytu podejrzanego lub oskarżonego ani skontaktować się z nimi mimo podjęcia starań w rozsądnym zakresie, obowiązek poinformowania takiej osoby powinien mieć zastosowanie od momentu ustalenia miejsca pobytu podejrzanego lub oskarżonego lub skontaktowania się z nim.
- (32) Podczas stosowania niniejszego rozporządzenia należy uwzględniać prawa pokrzywdzonych, w tym prawo do informacji, określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE⁽²⁵⁾. Niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako uniemożliwiającego państwom członkowskim przyznawanie pokrzywdzonym szerszych praw na podstawie prawa krajowego niż prawa określone w prawie unijnym.
- (33) Podejmując decyzję w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego, organ wzywający powinien należycie uwzględnić uzasadniony interes pokrzywdzonych, w tym ich ochronę i aspekty związane ze sprawiedliwością naprawczą, oraz powinien ocenić, czy przekazanie postępowania karnego może zaszkodzić możliwości skutecznego korzystania przez pokrzywdzonych z praw przysługujących im w danym postępowaniu karnym. Ocena ta mogłaby obejmować, na przykład, rozważenie umożliwienia pokrzywdzonym składania zeznań podczas rozprawy w państwie wezwanym, jeżeli nie jest ono państwem członkowskim, w którym pokrzywdzeni mają miejsce zamieszkania, oraz poczynienia w tym celu odpowiednich przygotowań. Należy ponadto rozważyć możliwość udostępniania pokrzywdzonym i przedstawiania przez nich materiału dowodowego, na przykład pochodzącego od świadków i biegłych, w celu dochodzenia odszkodowania lub skorzystania z programów ochrony świadków lub programów sprawiedliwości naprawczej w państwie wezwanym. Przekazywanie postępowania

⁽²⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57).

karnego powinno pozostawać bez uszczerbku dla praw do odszkodowania przysługujących pokrzywdzonym. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na przepisy dotyczące odszkodowania i zwrotu mienia pokrzywdzonym w postępowaniach krajowych.

- (34) W przypadku gdy niezbędne jest, aby zapewniona pokrzywdzonemu ochrona w państwie wzywającym była kontynuowana w państwie wezwanym, właściwe organy w państwie wzywającym powinny rozważyć wydanie europejskiego nakazu ochrony zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013⁽²⁶⁾ lub – w odniesieniu do związanych nią państw członkowskich – dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE⁽²⁷⁾.
- (35) Jeżeli organ wzywający zamierza wydać wniosek o przekazanie postępowania karnego, powinien jak najszybciej poinformować o tym pokrzywdzonych, którzy mają miejsce zamieszkania lub – w przypadku osób prawnych – siedzibę w państwie wzywającym i którzy otrzymują informacje dotyczące postępowania karnego zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, lub – w przypadku osób prawnych – którzy otrzymują takie informacje zgodnie z prawem krajowym. Organ wzywający powinien zapewnić takim osobom możliwość przedstawienia opinii, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, aby organy mogły uwzględnić uzasadniony interes tych osób przed wydaniem wniosku o przekazanie. Ważne jest, aby taką informację przekazać w formie pisemnej. Powinno być również możliwe przekazanie informacji ustnie, pod warunkiem że fakt jej przekazania zostanie odnotowany zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych na podstawie prawa krajowego. Powinno być możliwe przekazywanie informacji przy użyciu standardowych formularzy lub – w przypadku wyjątkowo dużej liczby pokrzywdzonych, których należy poinformować – z wykorzystaniem innych środków publicznego informowania, takich jak specjalne instrumenty publikowania w internecie, do których organy wymiaru sprawiedliwości mają dostęp na podstawie prawa krajowego. W przypadku gdy organ wzywający uzna to za konieczne, na przykład ze względu na wiek danego pokrzywdzonego lub jego stan fizyczny lub psychiczny, możliwość przedstawienia opinii powinien uzyskać przedstawiciel prawny tej osoby, jeżeli występuje w sprawie. Oceniając uzasadniony interes pokrzywdzonych dotyczący otrzymywania informacji o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie, organ wzywający powinien wziąć pod uwagę potrzebę zapewnienia poufności postępowania przygotowawczego lub ryzyko zakłócenia postępowań przygotowawczych, na przykład w sytuacjach, w których takie informacje mogłyby zakłócić toczące się dochodzenia niejawne lub poważnie naruszyć bezpieczeństwo narodowe państwa wzywającego.
- (36) W niektórych sytuacjach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinno być również możliwe korzystanie ze standardowych formularzy, aby ułatwić organowi wzywającemu i organowi wezwanemu wzajemną pomoc w zakresie informowania podejrzanego, oskarżonego lub pokrzywdzonego oraz uzyskiwania ich opinii na temat planowanego wydania wniosku o przekazanie postępowania karnego. Możliwość korzystania z takich standardowych formularzy nie powinna wykluczać możliwości bezpośredniego przekazywania powiadomień przez organ wzywający lub organ wezwany podejrzanym, oskarżonym lub pokrzywdzonym.
- (37) Właściwe stosowanie niniejszego rozporządzenia zakłada komunikację między organem wzywającym a organem wezwanym, które należy zachęcać do wzajemnych konsultacji – w każdym przypadku, gdy jest to właściwe dla ułatwienia sprawnego i skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia – bezpośrednio albo, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem Eurojustu.
- (38) Organ wzywający powinien móc konsultować się z organem wezwanym przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego, w szczególności gdy jest to konieczne do ustalenia, czy przekazanie postępowania karnego leżałoby w interesie skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, w tym, czy jest to proporcjonalne i odpowiednie do celu danego postępowania, a także czy jest prawdopodobne, że organ wezwany powoła się na jedną z podstaw odmowy na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (39) Przesyłając wniosek o przekazanie postępowania karnego, organ wzywający powinien przedstawić dokładne i jasne informacje dotyczące okoliczności i warunków stanowiących podstawę wniosku, a także wszelkie inne dokumenty uzupełniające, aby umożliwić organowi wezwanemu podjęcie uzasadnionej decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego. Wypełniony formularz wniosku oraz – z myślą o obniżeniu kosztów i skróceniu czasu tłumaczenia – co najmniej zasadnicze części wszelkich pisemnych dokumentów uzupełniających lub informacji powinny zostać przetłumaczone przez organ wzywający na język urzędowy państwa wezwanego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez to państwo zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zasadnicze części odpowiednich dokumentów oznaczają te fragmenty, które organ wezwany uważa za niezbędne, aby podjąć uzasadnioną decyzję w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego.
- (40) Dopóki organ wezwany nie podejmie decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, organ wzywający powinien móc wycofać wniosek o przekazanie, na przykład gdy dowie się o dodatkowych elementach, w związku z którymi przekazanie nie będzie wydawać się już uzasadnione. Informacje o wycofaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego należy

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 4).

⁽²⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony (Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2).

natychmiast przekazać natychmiast organowi wezwanemu oraz przekazać je podejrzanym lub oskarżonym i pokrzywdzonym, stosownie do przypadku.

- (41) Organ wezwany powinien poinformować organ wzywający o swojej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego bez zbędnej zwłoki, ale nie później niż 60 dni po otrzymaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego. W szczególnych przypadkach, gdy organ wezwany nie jest w stanie dotrzymać tego terminu – na przykład jeżeli uzna, że konieczne są dodatkowe informacje – powinna istnieć możliwość przedłużenia tego terminu jedynie o maksymalnie 30 dni, aby uniknąć nadmiernych opóźnień. Wyrażając zgodę na przekazanie postępowania karnego, organ wezwany powinien podjąć należycie uzasadnioną decyzję. W przypadkach, w których organ wezwany odmawia przekazania postępowania karnego, powinien on poinformować organ wzywający o powodach odmowy. W tym celu wystarczy, aby organ wezwany przedstawił zwięzłe informacje dotyczące odpowiedniej podstawy lub odpowiednich podstaw odmowy.
- (42) W przypadku gdy organ wezwany wyraził zgodę na przekazanie postępowania karnego, organ wzywający powinien bez zbędnej zwłoki przekazać organowi wezwanemu oryginały lub uwierzytelnione odpisy wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy lub przynajmniej ich istotnych części, wraz z ich tłumaczeniem. Po umorzeniu postępowania krajowego organ wzywający powinien bez zbędnej zwłoki przesłać organowi wezwanemu wszelkie pozostałe istotne części akt sprawy w oryginale lub w formie uwierzytelnionego odpisu, w tym istotny fizyczny materiał dowodowy, taki jak przedmioty związane z przestępstwem lub próbki krwi lub próbki DNA. Oryginalne dokumenty należy przysłać wyłącznie wtedy, gdy zwrócił się o to organ wezwany, na przykład jeżeli zaistniała potrzeba przeanalizowania danego dokumentu do celów kryminalistycznych. O ile oryginalne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i fizyczny materiał dowodowy nie są już potrzebne w państwie wezwanym powinny one zostać zwrócone państwu wzywającemu na jego żądanie, na przykład gdy takie dokumenty lub fizyczny materiał dowodowy są potrzebne do celów innego postępowania przygotowawczego w sprawach karnych. W przypadku gdy państwo wzywające, w odpowiedzi na zapytanie państwa wezwanego wskazuje, że nie zamierza odzyskiwać oryginalnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy ani fizycznego materiału dowodowego, gdy nie jest on już potrzebny lub po zakończeniu postępowania, państwo wezwane powinno móc zdecydować, zgodnie ze swoim prawem krajowym, o sposobie postępowania z pozostałym materiałem dowodowym, w tym czy należy go zachować czy zniszczyć. Po przyjęciu wniosku o przekazanie postępowania karnego, a także w celu ułatwienia sprawnego przekazania, organ wzywający i organ wezwany powinny móc konsultować się ze sobą, aby określić niezbędne dokumenty lub części takich dokumentów, które należy przekazać, a w razie potrzeby – także je przetłumaczyć. Ważne jest jednak, aby decyzja o przesłaniu wyłącznie części dokumentów była wyważona i oparta na starannym rozpatrzeniu danych dokumentów, tak aby nie zaszkodzić rzetelności postępowania.
- (43) Nie należy odmawiać przekazania postępowania karnego na podstawach innych niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Aby możliwe było wyrażenie zgody na przekazanie postępowania karnego, w państwie wezwanym powinna istnieć możliwość ścigania w przypadku okoliczności faktycznych stanowiących podstawę postępowania karnego, które ma zostać przekazane. Organ wezwany powinien odmówić przekazania postępowania karnego, jeżeli czyn, którego dotyczy wniosek o przekazanie, nie jest przestępstwem w państwie wezwanym lub jeżeli państwo wezwane nie ma jurysdykcji w zakresie tego przestępstwa, chyba że wykonuje jurysdykcję przewidzianą w niniejszym rozporządzeniu. Organ wezwany powinien odmówić przekazania postępowania karnego również wtedy, gdy warunki dotyczące ścigania przestępstwa w państwie wezwanym nie zostały spełnione. Może tak być na przykład w przypadku, gdy pokrzywdzony nie złożył skargi w terminie, a skarga jest niezbędna, aby ścigać dane przestępstwo w państwie wezwanym lub w przypadku, gdy z powodu śmierci lub niepoczytalności podejrzanego lub oskarżonego ściganie stało się niemożliwe na podstawie prawa krajowego państwa wezwanego. Organ wezwany powinien ponadto odmówić przekazania postępowania karnego, jeżeli istnieją inne przeszkody w ściganiu w państwie wezwanym. Organ wezwany powinien móc odmówić przekazania postępowania karnego, jeżeli podejrzanym lub oskarżonym korzysta z przywileju lub immunitetu zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego, na przykład w przypadku niektórych kategorii osób, takich jak dyplomaci, lub szczególnie chronionych relacji, na przykład prawniczej tajemnicy zawodowej między prawnikiem i jego klientem, lub jeżeli organ wezwany uważa, że takie przekazanie nie jest uzasadnione interesem skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, na przykład ze względu na to, że nie jest spełnione żadne z kryteriów wymaganych do złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego, lub jeżeli formularz wniosku o przekazanie postępowania karnego jest niekompletny lub w sposób oczywisty nieprawidłowy i nie został uzupełniony ani poprawiony przez organ wzywający, co oznacza, że organ wezwany nie ma informacji koniecznych do oceny wniosku o przekazanie postępowania karnego. Organ wezwany powinien móc odrzucić wniosek również wtedy, gdy dany czyn nie stanowi przestępstwa w miejscu, w którym został popełniony, a państwo wezwane nie ma jurysdykcji pierwotnej w zakresie prowadzenia postępowania przygotowawczego w odniesieniu do tego przestępstwa i w zakresie jego ścigania. Ta podstawa odmowy uwzględnia zasadę terytorialności, co oznacza, że państwo wezwane powinno móc odmówić przekazania postępowania karnego w przypadkach, gdy zarzucane przestępstwo, które zostało popełnione poza terytorium państwa wzywającego, nie stanowi przestępstwa w miejscu, w którym zostało popełnione, a prawo krajowe państwa wezwanego nie dopuszcza ścigania takich przestępstw w przypadku, gdy zostały popełnione poza jego terytorium. Do celów niniejszego rozporządzenia „jurysdykcja pierwotna” oznacza jurysdykcję, która już została określona w prawie krajowym i nie wynika z niniejszego rozporządzenia.

- (44) Zasada *ne bis in idem*, określona w art. 54–58 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. ⁽²⁸⁾ i w art. 50 Karty oraz zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jest jedną z podstawowych zasad prawa karnego, zgodnie z którą oskarżony nie powinien być ponownie sądzony ani ukarany w postępowaniu karnym za przestępstwo, w odniesieniu do którego został już uprzednio uniewinniony lub skazany prawomocnym wyrokiem. W związku z tym organ wezwany powinien odmówić przekazania postępowania karnego, jeżeli przejęcie postępowania byłoby sprzeczne z tą zasadą.
- (45) Analizując, czy wniosek o przekazanie postępowania karnego należy przyjąć czy go odrzucić, organ wezwany powinien ocenić, czy takie przekazanie służyłoby celowi, jakim jest skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. Ocenę tę należy przeprowadzać indywidualnie dla każdego przypadku w celu ustalenia państwa członkowskiego, które jest najodpowiedniejsze do ścigania danego przestępstwa. Do celów tej oceny organ wezwany powinien dysponować szerokim marginesem swobody uznania. Ocena taka powinna ograniczać się do istotnych okoliczności danej sprawy, w tym do tego, czy istnieją okoliczności *prima facie* wskazujące, że przestępstwo nie zostało popełnione w całości albo w części na terytorium państwa wezwanego, że większość skutków lub istotna część szkody, które stanowią część ustawowych znamion przestępstwa, nie wystąpiły na terytorium tego państwa oraz że podejrzany lub oskarżony nie jest obywatelem tego państwa ani nie ma w nim miejsca zamieszkania. Sytuacja osobista, materialna lub rodzinna pokrzywdzonego, świadka lub innej zainteresowanej osoby nie powinna mieć decydującego znaczenia przy dokonywaniu oceny, czy przekazanie postępowania karnego służyłoby celowi, jakim jest skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości.
- (46) Przed podjęciem decyzji o odrzuceniu wniosku o przekazanie postępowania karnego ze względu na którąkolwiek podstawę odmowy organ wezwany powinien, w stosownych przypadkach, skonsultować się z organem wzywającym w celu uzyskania wszelkich niezbędnych dodatkowych informacji.
- (47) Państwo wezwane powinno zapewnić podejrzanym, oskarżonym oraz pokrzywdzonym dostęp do skutecznego środka prawnego od decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, zgodnie z art. 47 Karty oraz z procedurami mającymi zastosowanie na podstawie prawa krajowego, jeżeli stosowanie niniejszego rozporządzenia ma niekorzystny wpływ na prawa tych osób. Kontrola decyzji dotyczącej przekazania postępowania karnego powinna opierać się wyłącznie na kryteriach przewidzianych w podstawach odmowy określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ocena, czy należy przekazać dane postępowanie karne, powinna obejmować uwzględnienie wszystkich okoliczności, które są istotne dla analizy tych kryteriów. Ocena ta często może obejmować nie tylko wyważenie interesów lub praw osób, na których prawa ma to wpływ, ale także specyfikę i praktyczne aspekty funkcjonowania danego systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych. Taki środek prawny powinien pozostawać bez uszczerbku dla innych środków prawnych przewidzianych w prawie krajowym.
- (48) Organ wezwany powinien dysponować szeroką swobodą uznania podczas dokonywania oceny, czy przekazanie postępowania karnego jest w interesie skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości i czy wniosek o przekazanie należy odrzucić ze względu na którąkolwiek z opcjonalnych podstaw odmowy określonych w niniejszym rozporządzeniu. Analiza korzystania z takiej swobody uznania powinna ograniczać się do kontroli, czy organ wezwany, podejmując decyzję o przyjęciu wniosku o przekazanie postępowania karnego, nie przekroczył w sposób oczywisty granic tej swobody.
- (49) Skutkiem wniesienia środka odwoławczego może być utrzymanie w mocy lub uchylenie w całości lub w części decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego. Co do zasady w przypadku pozytywnego rozpatrzenia środka odwoławczego postępowanie karne wróci do państwa wzywającego. W niektórych sytuacjach sąd może jednak również postanowić, zgodnie z prawem krajowym, że decyzja w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego może zostać utrzymana w mocy, o ile spełnione zostaną określone warunki lub dopełnione zostaną dodatkowe formalności, na przykład warunek uzupełnienia niektórych brakujących elementów formularza wniosku lub podjęcia dodatkowych środków w celu wykonania przekazania, takich jak kontynuowanie ochrony świadków.
- (50) Zastosowanie środka odwoławczego na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinno skutkować kontrolą sprawy co do istoty, na przykład kontrolą tego, czy materiał dowodowy jest wystarczający, aby uzasadnić wszczęcie lub kontynuowanie postępowania przygotowawczego, czy okoliczności faktyczne sprawy lub subiektywne aspekty, takie jak zamiar lub poważne zaniedbanie, zostały ustalone zgodnie z mającymi zastosowanie standardami, ani kontrolą wartości dowodowej lub mocy dowodowej już zgromadzonego materiału dowodowego lub wiarygodności zeznań.
- (51) W celu zagwarantowania skutecznego korzystania z prawa do środka odwoławczego państwo wezwane powinno zapewnić podejrzanym, oskarżonym i pokrzywdzonym prawo dostępu do wszystkich dokumentów związanych z przekazaniem postępowania karnego, które stanowiły podstawę decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie na podstawie niniejszego rozporządzenia i które są niezbędne do skutecznego zaskarżenia tej decyzji. Prawo dostępu do takich dokumentów należy wykonywać zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie

⁽²⁸⁾ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. U. L 239 z 22.9.2000, s. 19).

krajowym państwa wezwanego i może ono zostać ograniczone, w przypadku gdy narusza poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóca to postępowanie lub narusza bezpieczeństwo osób. Każda odmowa takiego dostępu powinna zostać wyważona względem praw zainteresowanych osób, z uwzględnieniem poszczególnych etapów postępowania karnego. Ograniczenia takiego dostępu należy interpretować w sposób ścisły oraz zgodnie z prawem dostępu do bezstronnego sądu przewidzianym w Karcie.

- (52) Termin na skorzystanie ze skutecznego środka odwoławczego przez podejrzanego, oskarżonego lub pokrzywdzonego nie powinien być dłuższy niż 15 dni od dnia otrzymania przez zainteresowaną osobę uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego. Sytuacje, w których podejrzanym, oskarżonym lub pokrzywdzonym nie zostali zidentyfikowani w momencie przekazania postępowania karnego i w których z tego powodu osób tych nie można było w momencie przekazania poinformować o uzasadnionej decyzji, powinny podlegać prawu krajowemu.
- (53) Wyrażenie zgody na przekazanie postępowania karnego przez organ wezwany powinno skutkować zawieszeniem lub umorzeniem postępowania karnego w państwie wzywającym, aby uniknąć powielania środków w państwie wzywającym i w państwie wezwanym. Powinno to jednak pozostawać bez uszczerbku dla niezbędnych środków w ramach postępowania przygotowawczego lub innych środków procesowych, w tym niezbędnych pilnych środków, które państwo wzywające być może będzie musiało zastosować po otrzymaniu powiadomienia o przyjęciu wniosku przez organ wezwany, w przypadku gdy będzie tego wymagać skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. Pojęcie „środków w ramach postępowania przygotowawczego lub innych środków procesowych” należy interpretować rozszerzająco, jako obejmujące nie tylko wszelkie środki służące gromadzeniu materiału dowodowego, lecz także wszelkie czynności procesowe skutkujące zastosowaniem tymczasowego aresztowania lub jakichkolwiek innych środków tymczasowych. W celu zapewnienia, aby postępowanie karne nie było przedłużane w państwie wzywającym, po zakończeniu podjętych środków w ramach postępowania przygotowawczego lub innych środków procesowych lub gdy nie będą one już niezbędne postępowanie karne w państwie wzywającym powinno zostać zawieszane lub umorzone. Jeżeli w państwie wezwanym wniesiono środek odwoławczy o skutku zawieszającym, postępowania karnego w państwie wzywającym nie należy zawieszać ani umarzać do czasu podjęcia decyzji w sprawie środka odwoławczego w państwie wezwanym.
- (54) W przypadkach gdy jurysdykcja w zakresie postępowania karnego wynika wyłącznie z niniejszego rozporządzenia oraz w przypadku gdy otrzymano wniosek o przekazanie i nie podjęto jeszcze decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, państwa członkowskie powinny móc przewidzieć w prawie krajowym podstawę prawną tymczasowego pozbawienia wolności podejrzanego lub oskarżonego przebywającego w państwie wezwanym lub podstawy prawnej przyjęcia innych środków tymczasowych przez właściwy organ tego państwa. Takie tymczasowe pozbawienie wolności lub inne środki tymczasowe powinny być stosowane wyłącznie zgodnie z prawem krajowym i wyłącznie wtedy, gdy jest to niezbędne. Takie tymczasowe pozbawienie wolności lub inne środki tymczasowe powinny podlegać tym samym gwarancjom procesowym mającym zastosowanie do tych samych środków na podstawie prawa krajowego, w tym kontroli sądowej. Ponadto takie tymczasowe pozbawienie wolności lub inne środki tymczasowe powinny być stosowane po przeprowadzeniu odpowiedniej oceny na podstawie informacji dostępnych organowi wezwanemu. Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak stanowić podstawy prawnej zatrzymania osób w celu ich fizycznego przekazania do państwa wezwanego, tak aby państwo to mogło wszcząć postępowanie karne przeciwko tej osobie.
- (55) Właściwy organ państwa wezwanego powinien poinformować na piśmie organ wzywający o wszelkich decyzjach podjętych w momencie zakończenia postępowania karnego w państwie wezwanym. Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW nakłada podobny obowiązek w przypadku osiągnięcia porozumienia w sprawie skoncentrowania postępowania w jednym państwie członkowskim. W przypadku gdy organ wezwany podejmie decyzję o umorzeniu postępowania karnego dotyczącego okoliczności faktycznych stanowiących podstawę wniosku o przekazanie, powinien poinformować organ wzywający o powodach takiego umorzenia. Co najmniej zasadnicze części takich informacji oraz prawomocnej decyzji podjętej na piśmie w państwie wezwanym powinny zostać przetłumaczone przez organ wezwany na język urzędowy państwa wzywającego lub na jakkolwiek inny język akceptowany przez to państwo zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zasadnicze części informacji i decyzji oznaczają te ich fragmenty, które organ wzywający uważa za niezbędne, aby uzyskać wiedzę na temat ich ogólnej treści.
- (56) Jeżeli organ wezwany podejmie decyzję o umorzeniu postępowania karnego dotyczącego okoliczności faktycznych stanowiących podstawę wniosku o przekazanie, organ wzywający powinien móc kontynuować lub wznowić postępowanie karne, jeżeli nie pociąga to za sobą naruszenia zasady *ne bis in idem*, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a mianowicie w przypadku gdy decyzja o umorzeniu postępowania karnego nie wyklucza ostatecznie dalszego ścigania na podstawie prawa krajowego państwa wezwanego i nie została podjęta po rozstrzygnięciu sprawy co do istoty, a zatem nie wyklucza prowadzenia dalszego postępowania karnego w tym państwie w odniesieniu do tych samych czynów. Pokrzywdzeni powinni mieć możliwość wszczęcia postępowania karnego w państwie wzywającym lub złożenia wniosku o wznowienie takiego postępowania zgodnie z prawem krajowym tego państwa, pod warunkiem że nie pociągałoby to za sobą naruszenia zasady *ne bis in idem*.

- (57) Po przekazaniu postępowania karnego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem organ wezwany powinien stosować swoje odpowiednie prawo i procedury krajowe. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien być interpretowany jako ingerujący w zasadę oportunistu ścigania przewidzianą w prawie krajowym.
- (58) Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien być interpretowany jako wpływający na długość terminu przedawnienia w państwie wezwanym przewidzianą w prawie krajowym tego państwa.
- (59) Aby zapewnić pełną skuteczność przekazania postępowania karnego, nie należy odmawiać dopuszczenia materiału dowodowego przekazanego przez organ wzywający w odpowiednim postępowaniu karnym toczącym się w państwie wezwanym wyłącznie na tej podstawie, że taki materiał dowodowy został zgromadzony w innym państwie członkowskim. Właściwy sąd w państwie wezwanym powinien zachować swobodę uznania w zakresie oceny takiego materiału dowodowego zgodnie z prawem krajowym, a podejrzani i oskarżeni powinni zachować prawo do podważenia dopuszczalności takiego materiału dowodowego zgodnie z przysługującym im na podstawie Karty prawem do obrony. Zgodnie z tymi zasadami oraz z poszanowaniem różnych systemów i tradycji prawnych państw członkowskich, o czym mowa w art. 67 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), żadnego z przepisów niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako zakazującego sądom stosowania podstawowych zasad prawa krajowego dotyczących rzetelności postępowania, które sądy stosują w swoich systemach krajowych, w tym w systemach opartych na prawie precedensowym.
- (60) Państwo wezwane powinno zastosować swoje prawo krajowe w celu ustalenia kary mającej zastosowanie do danego przestępstwa. W przypadkach, gdy przestępstwo zostało popełnione na terytorium państwa wzywającego, organy wezwane powinny móc wziąć pod uwagę maksymalną karę przewidzianą w prawie krajowym państwa wzywającego przy ustalaniu kary, o ile jest to korzystne dla oskarżonego oraz zgodne z prawem krajowym państwa wezwanego. Należy to uwzględnić w sytuacjach, w których przekazanie postępowania karnego doprowadziłoby do zastosowania w państwie wezwanym kary wyższej niż maksymalna kara przewidziana w państwie wzywającym za to samo przestępstwo, aby zapewnić danym podejrzanym lub oskarżonym określony stopień pewności prawa i przewidywalności prawa mającego zastosowanie. W przypadku gdy jurysdykcja państwa wezwanego wynika wyłącznie z niniejszego rozporządzenia, należy zawsze brać pod uwagę maksymalną karę przewidzianą w prawie krajowym państwa wzywającego.
- (61) Każde państwo członkowskie powinno pokrywać swoje własne koszty przekazania postępowania karnego, w tym koszty związane z wykonywaniem praw procesowych przysługujących podejrzanemu lub oskarżonemu w każdym z zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym. Państwa członkowskie nie powinny móc dochodzić od siebie nawzajem zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak państwo wzywające poniosło duże lub nadzwyczajne koszty związane z tłumaczeniem dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które mają zostać przekazane państwu wezwanemu, organ wezwany powinien rozważyć propozycję organu wzywającego dotyczącą podziału kosztów. W takich przypadkach organ wzywający i organ wzywany powinny skonsultować się ze sobą w celu osiągnięcia porozumienia dotyczącego podziału kosztów. Wskazane jest, aby takie konsultacje odbyły się, zanim wniosek o przekazanie zostanie wydany. Jeżeli osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe przed podjęciem decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, organ wzywający powinien mieć możliwość postanowienia o wycofaniu wniosku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub o podtrzymaniu wniosku i przejściu tej części kosztów, która uznana została za szczególnie wysoką.
- (62) Współpracę i wymianę informacji między organem wzywającym a organem wezwanym ułatwiłoby stosowanie standardowego formularza wniosku przetłumaczonego na wszystkie języki urzędowe Unii, umożliwiając tym organom szybsze i skuteczniejsze podejmowanie decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego. Stosowanie takiego formularza obniżyłoby również koszty tłumaczeń pisemnych i przyczyniłoby się do poprawienia jakości wniosków.
- (63) Formularz wniosku powinien zawierać wyłącznie dane osobowe niezbędne do ułatwienia organowi wezwanemu podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego. Formularz wniosku powinien zawierać wskazanie kategorii danych osobowych, takich jak to, czy dana osoba jest podejrzanym, oskarżonym lub pokrzywdzonym, a także określone pola dla każdej z tych kategorii.
- (64) W celu skutecznego zareagowania na ewentualną potrzebę wprowadzenia zmian do formularza wniosku, który ma być wykorzystywany na potrzeby składania wniosku o przekazanie postępowania karnego, lub do innych formularzy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany załączników do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie

⁽²⁹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (65) Aby zapewnić szybką, bezpośrednią, interoperacyjną, niezawodną i bezpieczną wymianę danych dotyczących spraw, komunikacja na podstawie niniejszego rozporządzenia między organem wzywającym a organem wezwanym oraz przy udziale organów centralnych, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny, a także z Eurojustem, powinna co do zasady odbywać się za pośrednictwem zdecentralizowanego systemu informatycznego w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2844⁽³⁰⁾. W szczególności zdecentralizowany system informatyczny powinien być co do zasady wykorzystywany do wymiany formularza wniosku, wszelkich innych istotnych informacji i dokumentów oraz do wszelkiej innej komunikacji między organami na podstawie niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy zastosowanie ma co najmniej jeden wyjątek przewidziany w rozporządzeniu (UE) 2023/2844, w szczególności gdy korzystanie ze zdecentralizowanego systemu informatycznego nie jest możliwe lub odpowiednie, powinna istnieć możliwość wykorzystania innych środków komunikacji określonych w tym rozporządzeniu.
- (66) Państwa członkowskie powinny móc korzystać z oprogramowania opracowanego przez Komisję (zwanego dalej „oprogramowaniem wzorcowym”) zamiast z krajowego systemu informatycznego. Oprogramowanie wzorcowe powinno mieć strukturę modułową, co oznacza, że powinno być oprogramowaniem pakietowym dostarczanym niezależnie od elementów systemu e-CODEX, ustanowionego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/850⁽³¹⁾, które są niezbędne do podłączenia tego oprogramowania do zdecentralizowanego systemu informatycznego. Dzięki takiej strukturze państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania lub usprawnienia swojej istniejącej krajowej infrastruktury komunikacji sądowej na potrzeby zastosowań transgranicznych.
- (67) Komisja powinna być odpowiedzialna za utworzenie, rozwój i utrzymanie oprogramowania wzorcowego. Komisja powinna zaprojektować, rozwijać i utrzymywać oprogramowanie wzorcowe w sposób umożliwiający administratorom zapewnienie zgodności z wymogami i zasadami dotyczącymi ochrony danych określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽³²⁾ oraz w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁽³³⁾, w szczególności z obowiązkami w zakresie uwzględniania ochrony danych w fazie projektowania i w zakresie domyślnej ochrony danych, a także w zakresie zachowania wysokiego poziomu cyberbezpieczeństwa. Oprogramowanie wzorcowe powinno również zawierać odpowiednie środki techniczne oraz umożliwiać stosowanie środków organizacyjnych niezbędnych do zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i interoperacyjności, z uwzględnieniem możliwości wymiany szczególnych kategorii danych. Komisja nie przetwarza danych osobowych w kontekście tworzenia, rozwoju i utrzymywania oprogramowania wzorcowego.
- (68) Oprogramowanie wzorcowe opracowane przez Komisję jako system back-end powinno w zaprogramowany sposób zbierać dane statystyczne niezbędne do celów monitorowania, a dane takie należy przekazywać Komisji. W przypadku gdy państwa członkowskie postanowią korzystać z krajowych systemów informatycznych zamiast oprogramowania wzorcowego opracowanego przez Komisję, systemy takie mogą być wyposażone w funkcję zaprogramowanego zbierania tych danych i w takim przypadku dane te należy przekazywać Komisji. Łącznik e-CODEX również można wyposażyć w funkcję umożliwiającą uzyskanie odpowiednich danych statystycznych.
- (69) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanowienia zdecentralizowanego systemu informatycznego. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁴⁾.

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2844 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie cyfryzacji współpracy sądowej i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych i handlowych o charakterze transgranicznym oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych o charakterze transgranicznym oraz zmieniające niektóre akty w tych dziedzinach (Dz.U. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

⁽³¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/850 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie informatycznego systemu transgranicznej elektronicznej wymiany danych w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (system e-CODEX) oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1726 (Dz.U. L 150 z 1.6.2022, s. 1).

⁽³²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽³³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WsSiW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

⁽³⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (70) Niniejsze rozporządzenie powinno stanowić podstawę prawną wymiany danych osobowych między państwami członkowskimi do celów przekazywania postępowania karnego zgodnie z art. 8 i art. 10 lit. a) dyrektywy (UE) 2016/680. Jednak w odniesieniu do wszelkich innych aspektów dotyczących danych osobowych, takich jak okres przechowywania danych osobowych otrzymanych przez organ wzywający, przetwarzanie danych osobowych przez organ wzywający i organ wezwany powinno podlegać prawu krajowemu państw członkowskich przyjętemu na podstawie dyrektywy (UE) 2016/680. Organ wzywający i organ wezwany należy uznać za administratorów w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych na podstawie tej dyrektywy. Organy centralne mogą udzielać wsparcia administracyjnego organowi wzywającemu i organowi wezwanemu oraz – w zakresie, w jakim przetwarzają one dane osobowe w imieniu tych administratorów – należy je uznać za podmioty przetwarzające odpowiedniego administratora. W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Eurojust zastosowanie w kontekście niniejszego rozporządzenia powinno mieć rozporządzenie (UE) 2018/1725, bez uszczerbku dla szczegółowych przepisów o ochronie danych określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1727. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien być interpretowany jako dodatkowo rozszerzający prawa dostępu na inne unijne systemy informacyjne na podstawie unijnych aktów prawnych ustanawiających te systemy.
- (71) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przekazywanie postępowania karnego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiar i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (72) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Irlandia powiadomiła pismem z dnia 13 lipca 2023 r. o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (73) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje.
- (74) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 22 maja 2023 r. ⁽³⁵⁾,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące przekazywania postępowań karnych między państwami członkowskimi w celu poprawy skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości w ramach wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie we wszystkich przypadkach przekazywania postępowań karnych prowadzonych w państwach członkowskich.
3. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przestrzegania praw podstawowych oraz zasad prawnych zapisanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

⁽³⁵⁾ Dz.U. C 253 z 18.7.2023, s. 6.

- 1) „państwo wzywające” oznacza państwo członkowskie, w którym prowadzone jest postępowanie karne i w którym wydano wniosek o przekazanie tego postępowania do innego państwa członkowskiego lub które rozpoczęło konsultacje lub które otrzymało wniosek o konsultacje dotyczące ewentualnego przekazania postępowania karnego;
- 2) „państwo wezwane” oznacza państwo członkowskie, do którego przesłany został wniosek o przekazanie postępowania karnego do celów przejęcia tego postępowania lub które otrzymało wniosek o konsultacje lub które rozpoczęło konsultacje dotyczące ewentualnego przekazania postępowania karnego;
- 3) „organ wzywający” oznacza:
 - a) sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wzywającym właściwego w danej sprawie; lub
 - b) każdy inny właściwy organ wyznaczony jako taki przez państwo wzywające, który w danym przypadku działa w charakterze organu dochodzeniowego w postępowaniu karnym właściwego do złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego zgodnie z prawem krajowym. Ponadto zanim wniosek o przekazanie postępowania karnego zostanie przesłany organowi wezwanemu, wniosek ten zatwierdza sędzia, sąd, sędzia śledczy lub prokurator w państwie wzywającym, po zbadaniu jego zgodności z warunkami wydania takiego wniosku na podstawie niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy wniosek o przekazanie postępowania karnego został zatwierdzony przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wzywającym, organ ten może również zostać uznany za organ wzywający do celów przesłania wniosku;
- 4) „organ wezwany” oznacza sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora właściwego do podejmowania decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego zgodnie z art. 11 ust. 1 oraz do podejmowania – w przypadku gdy zezwala na to system prawny państwa wezwanego– kolejnych środków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub wszelkich środków zgodnie z jego prawem krajowym.

Bez uszczerbku dla wymogu, zgodnie z którym decyzja w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego zgodnie z art. 11 ust. 1 musi zostać podjęta wyłącznie przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora na podstawie dokonanej przez nich oceny podstaw odmowy przewidzianych w art. 12, państwo wezwane może postanowić – ze względu na strukturę swojego wewnętrznego systemu prawnego opierającą się na prawie precedensowym, w przypadku gdy zgodnie z krajowym systemem prawnym sądy ani prokuratorzy w tym państwie nie mogą podejmować środków innych niż decyzja w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego zgodnie z art. 11 ust. 1 – że inny organ, właściwy do podejmowania środków w postępowaniu karnym na podstawie jego prawa krajowego, podejmuje środki służące jedynie ułatwieniu podejmowania takich decyzji sądowych. Taki inny właściwy organ może również podejmować kolejne środki do celów niniejszego rozporządzenia;
- 5) „zdecentralizowany system informatyczny” oznacza zdecentralizowany system informatyczny zdefiniowany w art. 2 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2023/2844;
- 6) „pokrzywdzony” oznacza ofiarę zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2012/29/UE lub osobę prawną zdefiniowaną w prawie krajowym, która doznała szkody lub straty majątkowej bezpośrednio spowodowanej przestępstwem będącym przedmiotem postępowania karnego, do którego ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

Artykuł 3

Jurysdykcja

1. W zakresie, w jakim w państwie wezwanym jurysdykcja nie została już ustalona w prawie krajowym, do celów niniejszego rozporządzenia państwo wezwane ma jurysdykcję w odniesieniu do każdego przestępstwa, do którego ma zastosowanie prawo krajowe państwa wzywającego, w przypadku gdy:
 - a) państwo wezwane odmawia przekazania podejrzanego lub oskarżonego, który przebywa w państwie wezwanym i który jest obywatelem tego państwa lub ma w nim miejsce zamieszkania – na podstawie art. 4 pkt 7 lit. b) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW;
 - b) państwo wezwane odmawia przekazania podejrzanego lub oskarżonego, wobec którego wydano europejski nakaz aresztowania i który przebywa w państwie wezwanym i który jest obywatelem tego państwa lub ma w nim miejsce zamieszkania, jeżeli – w wyjątkowych sytuacjach – stwierdzi, że istnieją istotne podstawy, by sądzić, na podstawie konkretnego i obiektywnego materiału dowodowego, że przekazanie stanowiłoby, w szczególnych okolicznościach danej sprawy, oczywiste naruszenie odpowiedniego prawa podstawowego określonego w art. 6 TUE i w Kartce praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”);
 - c) większość skutków przestępstwa lub istotna część szkody, które stanowią część ustawowych znamion przestępstwa, wystąpiły na terytorium państwa wezwanego;

- d) przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu toczy się w państwie wezwanym postępowanie karne w odniesieniu do innych okoliczności faktycznych, a podejrzany lub oskarżony jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania; lub
 - e) w państwie wezwanym toczy się postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych przeciwko innym osobom, a podejrzany lub oskarżony w postępowaniu karnym, które ma zostać przekazane, jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania.
2. W przypadku gdy jurysdykcja została ustalona przez państwo wezwane wyłącznie na podstawie ust. 1, jest ona wykonywana tylko zgodnie z wnioskiem o przekazanie postępowania karnego na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Odstąpienie od postępowania karnego, jego zawieszenie lub umorzenie przez państwo wzywające

Każde państwo członkowskie sprawujące na podstawie prawa krajowego jurysdykcję w zakresie ścigania danego przestępstwa może, do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, odstąpić od postępowania karnego, zawiesić je lub umorzyć, aby umożliwić przekazanie postępowania karnego w odniesieniu do tego przestępstwa państwu wezwanemu.

ROZDZIAŁ 2

PRZEKAZANIE POSTĘPOWANIA KARNEGO

Artykuł 5

Kryteria dotyczące zwracania się z wnioskiem o przekazanie postępowania karnego

1. Wniosek o przekazanie postępowania karnego można wydać wyłącznie w przypadku, gdy organ wzywający uzna, że cel, jakim jest skuteczne i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, obejmujący proporcjonalność, można lepiej osiągnąć poprzez przeprowadzenie odpowiedniego postępowania karnego w innym państwie członkowskim.
2. Analizując, czy wystąpić wnioskiem o przekazanie postępowania karnego, organ wzywający bierze pod uwagę w szczególności następujące kryteria:
 - a) przestępstwo popełniono w całości lub w części na terytorium państwa wezwanego lub większość skutków przestępstwa lub istotna część szkody, które stanowią część ustawowych znamion przestępstwa, wystąpiły na terytorium państwa wezwanego;
 - b) co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania;
 - c) co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, a państwo to odmawia przekazania tych osób do państwa wzywającego na podstawie:
 - (i) art. 4 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW;
 - (ii) art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w przypadku gdy taka odmowa nie opiera się na prawomocnym wyroku wydanym wobec tej osoby w odniesieniu do tego samego przestępstwa, co uniemożliwia prowadzenie dalszego postępowania karnego; lub
 - (iii) art. 4 pkt 7 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW;
 - d) co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony, wobec których wydano europejski nakaz aresztowania, przebywa w państwie wezwanym, a państwo to odmawia przekazania tych osób, jeżeli stwierdzi, że – w wyjątkowych sytuacjach – istnieją istotne podstawy, by sądzić, na podstawie konkretnego i obiektywnego materiału dowodowego, że przekazanie stanowiłoby, w szczególnych okolicznościach danej sprawy, oczywiste naruszenie odpowiedniego prawa podstawowego określonego w art. 6 TUE i w Karcie;
 - e) większość materiału dowodowego mającego znaczenie dla postępowania przygotowawczego znajduje się w państwie wezwanym lub w państwie tym ma miejsce zamieszkania większość istotnych świadków;
 - f) w państwie wezwanym toczy się przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub innych okoliczności faktycznych;
 - g) w państwie wezwanym toczy się przeciwko innym osobom postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych;

- h) co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony odbywa lub ma odbyć karę pozbawienia wolności w państwie wezwanym;
- i) wykonanie kary w państwie wezwanym może zwiększyć szanse na resocjalizację skazanego lub istnieją inne powody, dla których wykonanie kary w państwie wezwanym byłoby odpowiedniejsze;
- j) co najmniej jeden pokrzywdzony jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania;
- k) właściwe organy państw członkowskich osiągnęły porozumienie na podstawie decyzji ramowej 2009/948/WSiSW, lub w inny sposób, w sprawie skoncentrowania postępowania karnego w jednym państwie członkowskim.

Do celów akapitu pierwszego lit. j) organ wzywający należycie uwzględni dzieci będące pokrzywdzonymi oraz inne osoby wymagające szczególnego traktowania.

3. Podejrzany, oskarżony lub pokrzywdzony mogą, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, przedstawić właściwym organom państwa wzywającego lub państwa wezwanego wniosek aby dane postępowanie karne zostało przekazane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wnioski takie bierze się pod uwagę i rejestruje zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych przewidzianą w prawie krajowym danego państwa członkowskiego. Jeżeli wniosek został przedstawiony właściwemu organowi w państwie wezwanym, organ wezwany może konsultować się z organem wzywającym. Wnioski przedstawione na podstawie niniejszego ustępu nie nakładają na państwo wzywające obowiązku złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego ani obowiązku przekazania postępowania karnego do państwa wezwanego, a na organ wzywający lub organ wezwany – obowiązku konsultowania się między sobą.

Artykuł 6

Prawa podejrzanego lub oskarżonego

1. Przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego organ wzywający uwzględni należycie, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, uzasadniony interes podejrzanego lub oskarżonego, w tym aspekty związane ze sprawiedliwością naprawczą.
2. Prawa określone w ust. 3, 4 i 6 niniejszego artykułu oraz w art. 15 i 17 mają zastosowanie do podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym od momentu, gdy osoby te dowiedzą się od właściwych organów państwa członkowskiego, w drodze oficjalnego powiadomienia lub w inny sposób, że są podejrzane lub oskarżone o popełnienie przestępstwa, oraz niezależnie od tego, czy osoby te są pozbawione wolności.
3. Przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego organ wzywający:
 - a) informuje podejrzanego lub oskarżonego – zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym oraz w zrozumiałym dla danego podejrzanego lub oskarżonego języku – o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego; oraz
 - b) zapewnia podejrzanemu lub oskarżonemu możliwość przedstawienia opinii na temat takiego przekazania, w tym aspektów związanych ze sprawiedliwością naprawczą.

Organ wzywający nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu w przypadku gdy:

- a) wypełnienie tych obowiązków naruszałoby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłócało to postępowanie;;
- b) nie można ustalić miejsca pobytu podejrzanego lub oskarżonego ani skontaktować się z nimi mimo podjęcia przez organ wzywający starań w rozsądnym zakresie; lub
- c) wniosek o przekazanie postępowania karnego sporządzany jest w następstwie wniosku podejrzanego lub oskarżonego przedstawionego na podstawie art. 5 ust. 3.

4. W przypadku gdy podejrzany lub oskarżony postanowi przedstawić opinię, o której mowa w ust. 3 akapit pierwszy lit. b), przedstawia taką opinię nie później niż dziesięć dni od otrzymania informacji o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie i uzyskaniu możliwości przedstawienia opinii na podstawie ust. 3. Organ wzywający, podejmując decyzję w sprawie złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego, rejestruje i bierze pod uwagę tę opinię. Takiej rejestracji dokonuje się zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych przewidzianą w prawie krajowym państwa wzywającego.

5. W przypadkach gdy podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, organ wzywający może, do celów ust. 3, przesłać organowi wezwanemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku II. W takich przypadkach obowiązki przewidziane w ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do organu wezwanego, który informuje o tym odpowiednio organ wzywający. Jeżeli ten podejrzany lub ten oskarżony przedstawi opinię, organ wezwany przesyła tę opinię organowi wzywającemu.

6. W przypadku gdy organ wzywający wydaje wniosek o przekazanie postępowania karnego, a podejrzany lub oskarżony został poinformowany zgodnie z ust. 3, organ ten bez zbędnej zwłoki informuje podejrzanego lub oskarżonego – w zrozumiałym dla danego podejrzanego lub oskarżonego języku – o tym, że wniosek został wydany.

7. W przypadkach gdy podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, organ wzywający może, do celów ust. 6, przesłać organowi wezwanemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku III. W takich przypadkach obowiązki przewidziane w ust. 6 stosuje się odpowiednio do organu wezwanego, który informuje o tym odpowiednio organ wzywający.

Artykuł 7

Prawa pokrzywdzonego

1. Przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego organ wzywający należycie uwzględni, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, uzasadniony interes pokrzywdzonego, w tym aspekty związane ze sprawiedliwością naprawczą.

2. W przypadku gdy pokrzywdzony jest osobą fizyczną, która ma miejsce zamieszkania w państwie wzywającym i otrzymuje informacje o postępowaniu karnym zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, lub jest osobą prawną, która ma siedzibę w państwie wzywającym i otrzymuje takie informacje zgodnie z prawem krajowym, organ wzywający, przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego:

- a) informuje pokrzywdzonego – zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i w zrozumiałym dla danego pokrzywdzonego języku – o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego; oraz
- b) zapewnia pokrzywdzonemu możliwość przedstawienia opinii na temat takiego przekazania, w tym na temat aspektów związanych ze sprawiedliwością naprawczą.

Organ wzywający nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu w przypadku gdy:

- a) wypełnienie tych obowiązków naruszałoby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłócało to postępowanie; lub
- b) wniosek o przekazanie postępowania karnego jest sporządzany w następstwie wniosku pokrzywdzonego przedstawionego na podstawie art. 5 ust. 3.

3. W przypadku gdy pokrzywdzony postanowi przedstawić opinię, o której mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), przedstawia ją nie później niż dziesięć dni po otrzymaniu informacji o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie i uzyskaniu możliwości przedstawienia opinii na podstawie ust. 2. Organ wzywający, podejmując decyzję w sprawie złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego, rejestruje i bierze pod uwagę tę opinię. Takiej rejestracji dokonuje się zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych przewidzianą w prawie krajowym państwa wzywającego.

4. W przypadku gdy organ wzywający wydaje wniosek o przekazanie postępowania karnego, a pokrzywdzony został poinformowany zgodnie z ust. 2, organ ten bez zbędnej zwłoki informuje pokrzywdzonego – w języku dla danego pokrzywdzonego zrozumiałym – o tym, że wniosek został wydany.

Artykuł 8

Procedura składania wniosku o przekazanie postępowania karnego

1. Wniosek o przekazanie postępowania karnego sporządza organ wzywający za pomocą formularza wniosku zawartego w załączniku I. Organ wzywający podpisuje formularz wniosku oraz poświadcza prawdziwość i poprawność jego treści.

2. Wniosek o przekazanie postępowania karnego musi być należycie uzasadniony oraz zawierać w szczególności następujące informacje:

- a) informacje o organie wzywającym;

- b) opis przestępstwa będącego przedmiotem postępowania karnego oraz przepisy prawa karnego mające zastosowanie w państwie wzywającym;
- c) powody, dla których przekazanie postępowania karnego jest niezbędne i odpowiednie oraz, w szczególności, które z kryteriów określonych w art. 5 ust. 2 mają zastosowanie;
- d) dostępne niezbędne informacje na temat podejrzanego lub oskarżonego oraz pokrzywdzonego;
- e) ocenę skutków przekazania postępowania karnego dla praw podejrzanego lub oskarżonego oraz pokrzywdzonego, na podstawie informacji dostępnych organowi wzywającemu, w tym – w stosownych przypadkach – na podstawie opinii uzyskanej od zainteresowanych osób zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4 lub art. 7 ust. 2 i 3 lub wniosków przedstawionych na podstawie art. 5 ust. 3;
- f) informacje o czynnościach lub środkach procesowych mających znaczenie dla postępowania karnego, które zostały podjęte w państwie wzywającym, w tym o wszelkich aktualnie stosowanych tymczasowych środkach przymusu oraz o terminie stosowania takich środków;
- g) wszelkie mające zastosowanie szczególne warunki dotyczące przetwarzania danych osobowych zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy (UE) 2016/680.

3. W przypadku gdy podejrzany lub oskarżony przedstawił opinię na podstawie art. 6 ust. 3 i 4 lub w przypadku gdy pokrzywdzony przedstawił opinię na podstawie art. 7 ust. 2 i 3, opinię tę przekazuje się organowi wezwanemu, wraz z wnioskiem o przekazanie postępowania karnego. Jeżeli opinia podejrzanego, oskarżonego lub pokrzywdzonego została przedstawiona ustnie, organ wzywający zapewnia, aby organ wezwany miał dostęp do pisemnego zapisu takiego oświadczenia.

4. W razie potrzeby do wniosku o przekazanie postępowania karnego dołącza się wszelkie dodatkowe istotne informacje i dokumenty.

5. Wypełniony formularz wniosku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a także zasadnicze części wszelkich innych informacji pisemnych towarzyszących wnioskowi o przekazanie postępowania karnego, tłumaczy się na język urzędowy państwa wezwanego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez państwo wezwane zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. d).

6. Organ wzywający przesyła wniosek o przekazanie postępowania karnego bezpośrednio organowi wezwanemu lub, w stosownych przypadkach, przy udziale organu centralnego, o którym mowa w art. 20. Organ wzywający i organ wezwany prowadzą wszelką pozostałą oficjalną komunikację bezpośrednio lub, w stosownych przypadkach, przy udziale organu centralnego, o którym mowa w art. 20.

7. W przypadku gdy organ wzywający nie ma informacji o organie wezwanym, organ wzywający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej zgodnie z decyzją Rady 2008/976/WSiSW⁽³⁶⁾, aby ustalić, który organ w państwie wezwanym jest właściwy do podjęcia decyzji na podstawie art. 11 ust. 1. aby ustalić, który organ w państwie wezwanym jest właściwy do podjęcia decyzji na podstawie art. 11 ust. 1.

8. Bez zbędnej zwłoki, ale nie później niż w terminie siedmiu dni od otrzymania formularza wniosku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, organ wezwany przesyła organowi wzywającemu potwierdzenie odbioru. Obowiązek ten ma zastosowanie zarówno, w stosownych przypadkach, do organu centralnego, o którym mowa w art. 20, jak i do organu wezwanego, który otrzymuje od organu centralnego wniosek o przekazanie postępowania karnego.

9. W przypadku gdy organ, który otrzymał wniosek o przekazanie postępowania karnego, w państwie wezwanym nie jest właściwy do podjęcia decyzji na podstawie art. 11 ust. 1, bez zbędnej zwłoki przesyła wniosek właściwemu organowi wezwanemu w tym samym państwie członkowskim oraz informuje o tym odpowiednio organ wzywający.

Artykuł 9

Informacje przekazywane przez organ wzywający po przesłaniu wniosku

1. Organ wzywający bez zbędnej zwłoki informuje organ wezwany o wszelkich czynnościach lub środkach procesowych mających znaczenie dla postępowania karnego, które podjęto w państwie wzywającym po przesłaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego, oraz przekazuje wszystkie istotne dokumenty.

⁽³⁶⁾ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, oraz zasadnicze części istotnych dokumentów, które przekazano zgodnie z tym ustępem, tłumaczone są przez organ wzywający na język urzędowy państwa wezwanego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez państwo wezwane zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. d).

Artykuł 10

Wycofanie wniosku

1. Organ wzywający może wycofać wniosek o przekazanie postępowania karnego w dowolnym momencie przed otrzymaniem od organu wezwanego decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego zgodnie z art. 11 ust. 1. W takich przypadkach organ wzywający natychmiast informuje o tym odpowiednio organ wezwany.

2. Organ wzywający informuje podejrzanego lub oskarżonego, który został poinformowany zgodnie z art. 6 ust. 3, oraz pokrzywdzonego, który został poinformowany zgodnie z art. 7 ust. 2, o wycofaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego, w zrozumiałym dla nich języku.

3. W przypadkach gdy podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, organ wzywający może, celem udzielenia informacji, o których mowa w ust. 2, przesłać organowi wezwanemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku VI. W takich przypadkach organ wezwany przekazuje te informacje podejrzanemu lub oskarżonemu oraz informuje o tym odpowiednio organ wzywający.

4. W przypadku gdy zgodnie z ust. 1 organ wzywający poinformował organ wezwany o wycofaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego, postępowanie karne nadal prowadzi organ wzywający.

Artykuł 11

Decyzja organu wezwanego

1. Organ wezwany podejmuje decyzję w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego w całości lub w części lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego w całości lub w części oraz podejmuje decyzję, zgodnie ze swoim prawem krajowym, o środkach, które należy podjąć. Decyzja w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego musi być należycie uzasadniona.

2. Organ wezwany przekazuje organowi wzywającemu decyzję, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w terminach określonych w art. 13.

3. Jeżeli organ wezwany uzna informacje przekazane przez organ wzywający za niewystarczające do podjęcia decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, może zażądać dodatkowych informacji, jeżeli uzna to za niezbędne. Organ wzywający bez zbędnej zwłoki przekazuje żądane dodatkowe informacje, jeżeli są dostępne, wraz z tłumaczeniem na język urzędowy państwa wezwanego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez państwo wezwane zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. d).

4. Jeżeli organ wezwany podejmie decyzję o odmowie przekazania postępowania karnego zgodnie z art. 12, informuje organ wzywający o powodach takiej odmowy.

5. W przypadku gdy organ wzywający otrzymał na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu uzasadnioną decyzję w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, bez zbędnej zwłoki przekazuje organowi wezwanemu oryginał lub uwierzytelniony odpis akt sprawy lub ich istotnych części, wraz z ich tłumaczeniem na język urzędowy państwa wezwanego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez państwo wezwane zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. d).

6. Jeżeli postępowanie karne zostaje umorzona zgodnie z art. 21, organ wzywający bez zbędnej zwłoki przesyła organowi wezwanemu wszelkie pozostałe istotne części akt sprawy, w oryginale lub w formie uwierzytelnionego odpisu, w tym istotny fizyczny materiał dowodowy. W przypadku gdy uwierzytelniony odpis akt sprawy został już przekazany organowi wezwanemu, organ wzywający, na żądanie organu wezwanego przesyła oryginalne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Państwo wzywające może wymagać, aby oryginalne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub fizyczny materiał dowodowy zostały mu zwrócone, gdy tylko te dokumenty lub ten materiał dowodowy nie będą już potrzebne w państwie wezwanym lub po zakończeniu postępowania w państwie wezwanym. W przypadku gdy państwo wzywające, w odpowiedzi na zapytanie państwa wezwanego wskazało, że nie zamierza odzyskiwać oryginalnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy ani fizycznego materiału dowodowego, gdy nie jest on już potrzebny lub po zakończeniu postępowania, państwo wezwane może określić, zgodnie ze swoim prawem krajowym, sposób postępowania z pozostałym materiałem dowodowym, w tym, czy należy go zachować czy zniszczyć.

7. Do celów ust. 5 i 6 organ wzywający i organ wezwany mogą konsultować się ze sobą w celu określenia istotnych części akt sprawy, które należy przekazać i przetłumaczyć.

Artykuł 12

Podstawy odmowy

1. Organ wezwany odmawia przekazania postępowania karnego, w całości lub w części, w przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego nie można wszcząć ani kontynuować postępowania karnego w związku z okolicznościami faktycznymi stanowiącymi podstawę danego wniosku o przekazanie postępowania karnego, jeżeli zastosowanie ma co najmniej jedna z następujących podstaw:

- a) czyn, w związku z którym złożono wniosek, nie stanowi przestępstwa na mocy prawa krajowego państwa wezwanego;
- b) przejęcie postępowania karnego byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
- c) podejrzany lub oskarżony nie może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej za przestępstwo ze względu na swój wiek;
- d) ściganie przestępstwa uległo przedawnieniu zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego;
- e) warunki dotyczące ścigania przestępstwa w państwie wezwanym nie zostały spełnione;
- f) przestępstwo podlega amnestii zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego;
- g) państwo wezwane nie ma zgodnie z prawem krajowym jurysdykcji w zakresie danego przestępstwa ani jurysdykcji na podstawie art. 3.

2. Organ wezwany może odmówić przekazania postępowania karnego, w całości lub w części, jeżeli zastosowanie ma co najmniej jedna z następujących podstaw:

- a) podjęcie działań uniemożliwia przywilej lub immunitet przewidziany w prawie krajowym państwa wezwanego;
- b) organ wezwany uważa, że przekazanie postępowania karnego nie jest w interesie skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości;
- c) przestępstwo nie zostało popełnione w całości albo w części na terytorium państwa wezwanego, większość skutków lub istotna część szkody, które stanowią część ustawowych znamion przestępstwa, nie wystąpiły na terytorium tego państwa, a podejrzany lub oskarżony nie jest obywatelem tego państwa ani nie ma w nim miejsca zamieszkania;
- d) formularz wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 1, jest niekompletny lub w sposób oczywisty nieprawidłowy i nie został uzupełniony ani poprawiony po konsultacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu;
- e) czyn, w związku z którym złożono wniosek, nie stanowi przestępstwa w miejscu, w którym został popełniony, a państwo wezwane na podstawie swojego prawa krajowego nie ma jurysdykcji pierwotnej w zakresie ścigania takiego przestępstwa.

3. W przypadku gdy zastosowanie ma jedna z podstaw, o których mowa w ust. 1 i 2, organ wezwany, przed podjęciem decyzji w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, w całości albo w części, konsultuje się w stosownych przypadkach z organem wzywającym oraz, w razie potrzeby, zwraca się do organu wzywającego o przekazanie bez zbędnej zwłoki wszelkich niezbędnych informacji.

4. W przypadku gdy zastosowanie ma podstawa, o której mowa w ust. 2 lit. a), oraz w przypadku gdy uprawnienie do uchylenia przywileju lub immunitetu przysługuje organowi państwa wezwanego, organ wezwany zwraca się do tego organu o wykonanie tego uprawnienia bez zbędnej zwłoki. W przypadku gdy uprawnienie do uchylenia przywileju lub immunitetu przysługuje organowi innego państwa lub organizacji międzynarodowej, organ wzywający zwraca się do tego organu lub organizacji międzynarodowej o wykonanie tego uprawnienia.

Artykuł 13

Terminy

1. Organ wezwany bez zbędnej zwłoki, ale nie później niż 60 dni po otrzymaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego, informuje organ wzywający o swojej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego.

2. Jeżeli w konkretnym przypadku organ wezwany nie jest w stanie dotrzymać terminu określonego w ust. 1, bez zbędnej zwłoki informuje o tym odpowiednio organ wzywający, podając powody opóźnienia. W takich przypadkach termin określony w ust. 1 może zostać przedłużony maksymalnie o 30 dni.

3. W przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa wezwanego istnieje przywilej lub immunitet, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, rozpoczyna się dopiero od dnia, w którym organ wezwany zostanie poinformowany o uchyleniu przywileju lub immunitetu.

Artykuł 14

Konsultacje między organem wzywającym a organem wezwanym

1. W razie potrzeby oraz bez uszczerbku dla art. 11 ust. 3, 5, 6 i 7, art. 13 ust. 3 i art. 19 ust. 2 organ wzywający i organ wezwany bez zbędnej zwłoki konsultują się ze sobą celem zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Konsultacje między organem wzywającym a organem wezwanym mogą mieć również miejsce przed wydaniem wniosku o przekazanie postępowania karnego, w szczególności w celu ustalenia, czy przekazanie leżałoby w interesie skutecznego i prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, w tym czy jest proporcjonalne. W celu zaproponowania przekazania postępowania karnego z państwa wzywającego organ wezwany może także konsultować się z organem wzywającym w odniesieniu tego, czy byłoby możliwe wydanie wniosku o przekazanie postępowania karnego.

3. W przypadku gdy organ wzywający konsultuje się z organem wezwanym przed złożeniem wniosku o przekazanie postępowania karnego, udostępnia on organowi wezwanemu informacje dotyczące postępowania karnego, chyba że takie udostępnienie naruszałoby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłoby to postępowanie.

4. W przypadku gdy organy otrzymują wnioski o konsultacje na podstawie niniejszego artykułu, odpowiadają na nie bez zbędnej zwłoki.

Artykuł 15

Informacje przekazywane podejrzanemu i oskarżonemu dotyczące decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie lub w sprawie odmowy przekazania

1. W przypadku gdy organ wezwany podjął zgodnie z art. 11 ust. 1 decyzję w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, organ ten bez zbędnej zwłoki, w zrozumiałym dla danego podejrzanego lub oskarżonego języku:

- a) informuje podejrzanego lub oskarżonego o decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego;
- b) przekazuje podejrzanemu lub oskarżonemu odpis uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego; oraz
- c) informuje podejrzanego lub oskarżonego o prawie do wniesienia skutecznego środka odwoławczego w państwie wezwanym w tym o terminach na wniesienie takiego środka.

W stosownych przypadkach organ wezwany może zwracać się o pomoc do organu wzywającego w celu wykonania zadań, o których mowa w niniejszym ustępie.

2. W przypadkach gdy podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wzywającym, organ wezwany może, do celów ust. 1, przesłać organowi wzywającemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku IV. W takich przypadkach obowiązki określone w ust. 1 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego, który informuje o tym odpowiednio organ wezwany.

3. W przypadku gdy organ wezwany podjął zgodnie z art. 11 ust. 1 decyzję w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, organ wzywający bez zbędnej zwłoki informuje podejrzanego lub oskarżonego w zrozumiałym dla danego podejrzanego lub oskarżonego języku, o decyzji w sprawie odmowy przekazania.

W stosownych przypadkach organ wzywający może zwracać się o pomoc do organu wezwanego w celu wykonania zadań, o których mowa w niniejszym ustępie.

4. W przypadkach gdy podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, organ wzywający może, do celów ust. 3, przesłać organowi wezwanemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku IV. W takich przypadkach obowiązki określone w ust. 3 stosuje się odpowiednio do organu wezwanego, który informuje o tym odpowiednio organ wzywający.

5. Organ wezwany nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w ust. 1, a organ wzywający nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w ust. 3, w przypadku gdy:

- a) wypełnienie tych obowiązków naruszałoby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłoby to postępowanie; lub
- b) nie można ustalić miejsca pobytu podejrzanego lub oskarżonego ani skontaktować się z nim pomimo podjęcia starań w rozsądnym zakresie odpowiednio przez organ wezwany lub przez organ wzywający.

Artykuł 16

Informacje przekazywane pokrzywdzonemu dotyczące decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie lub w sprawie odmowy przekazania

1. W przypadku gdy organ wezwany podjął zgodnie z art. 11 ust. 1 niniejszego rozporządzenia decyzję w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, a pokrzywdzony jest osobą fizyczną, która ma miejsce zamieszkania w państwie wzywającym i która otrzymuje informacje o postępowaniu karnym zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, lub jest osobą prawną, która ma siedzibę w państwie wzywającym i która otrzymuje takie informacje zgodnie z prawem krajowym, organ wezwany bez zbędnej zwłoki i w zrozumiałym dla danego pokrzywdzonego języku informuje go:

- a) o decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie przez organ wezwany; oraz
- b) o prawie pokrzywdzonego do wniesienia skutecznego środka odwoławczego w państwie wezwanym w tym o terminach na wniesienie takiego środka odwoławczego.

W stosownych przypadkach organ wezwany może zwracać się o pomoc do organu wzywającego w celu wykonania zadań, o których mowa w niniejszym ustępie.

2. W przypadkach, w których pokrzywdzony przebywa w państwie wzywającym, organ wezwany może, do celów ust. 1, przesłać organowi wzywającemu wypełnioną wersję formularza zawartego w załączniku V. W takich przypadkach obowiązki określone w ust. 1 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego, który informuje o tym odpowiednio organ wezwany.

3. W przypadku gdy organ wezwany podjął zgodnie z art. 11 ust. 1 niniejszego rozporządzenia decyzję w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego, a pokrzywdzony jest osobą fizyczną, która ma miejsce zamieszkania w państwie wzywającym i która otrzymuje informacje o postępowaniu karnym zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, lub jest osobą prawną, która ma siedzibę w państwie wzywającym i która otrzymuje takie informacje zgodnie z prawem krajowym, organ wzywający bez zbędnej zwłoki i w zrozumiałym dla danego pokrzywdzonego języku, informuje go o decyzji w sprawie odmowy przekazania.

4. Organ wezwany nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w ust. 1, a organ wzywający nie jest zobowiązany do wypełnienia obowiązków określonych w ust. 3, w przypadku gdy:

- a) wypełnienie tych obowiązków naruszałoby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłoby to postępowanie; lub
- b) nie można ustalić miejsca pobytu pokrzywdzonego ani skontaktować się z nim pomimo podjęcia starań w rozsądnym zakresie odpowiednio przez organ wezwany lub przez organ wzywający.

Artykuł 17

Prawo do skutecznego środka odwoławczego

1. Podejrzani, oskarżeni oraz pokrzywdzeni muszą mieć w państwie wezwanym prawo do wniesienia skutecznego środka odwoławczego od decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego. Prawo to wykonuje się przed sądem lub trybunałem w państwie wezwanym zgodnie z jego prawem krajowym.

2. Jeżeli środek odwoławczy został wniesiony od decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, decyzja ta jest analizowana zgodnie z prawem krajowym na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 12 ust. 1 i 2. W zakresie, w jakim korzystano ze swobody uznania, kontrola jest ograniczona do oceny tego, czy organ wezwany nie przekroczył w sposób oczywisty granic przysługującej mu swobody uznania.

Termin na wniesienie skutecznego środka odwoławczego nie może przekraczać 15 dni, od dnia otrzymania uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego.

W przypadku gdy wniosek o przekazanie postępowania karnego został wydany po zakończeniu postępowania przygotowawczego w sprawach karnych, a podejrzanemu lub oskarżonemu przedstawiono zarzuty lub postawiono ich w stan oskarżenia, wniesienie środka odwoławczego od decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego ma skutek zawieszający. Taki skutek zawieszający nie ma wpływu na możliwość utrzymania przez państwo

wezwane środków tymczasowych niezbędnych do zapobieżenia ucieczce podejrzanego lub oskarżonego lub do zabezpieczenia materiału dowodowego, narzędzi służących do popełnienia przestępstwa lub korzyści pochodzących z przestępstwa.

Prawomocną decyzję w sprawie środka odwoławczego podejmuje się bez zbędnej zwłoki, w miarę możliwości, w terminie 60 dni.

Organ wezwany informuje organ wzywający o prawomocnym rozstrzygnięciu w przedmiocie środka odwoławczego. W przypadku gdy prawomocne rozstrzygnięcie w przedmiocie środka odwoławczego oznacza uchylenie decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, postępowanie to powraca do organu wzywającego.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich dalszych środków odwoławczych dostępnych na mocy prawa krajowego.

3. Państwo wezwane zapewnia podejrzanym, oskarżonym oraz pokrzywdzonym prawo dostępu do wszystkich dokumentów dotyczących przekazania postępowania karnego, które stanowiły podstawę decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego na podstawie niniejszego rozporządzenia i które są niezbędne do skutecznego wykonywania ich prawa do środka odwoławczego. Prawo dostępu do takich dokumentów wykonuje się zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym państwa wezwanego. Dostęp taki może być ograniczony, zgodnie z prawem krajowym, w przypadku gdy naruszałby poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłby to postępowanie lub naruszał bezpieczeństwo osób.

Artykuł 18

Współpraca z Eurojustem i z Europejską Siecią Sądową

Na każdym etapie procedury przekazywania postępowania karnego organ wzywający i organ wezwany mogą zwrócić się z wnioskiem o pomoc do Eurojustu lub Europejskiej Sieci Sądowej, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami. W szczególności Eurojust może, w stosownych przypadkach, ułatwiać konsultacje, o których mowa w art. 11 ust. 3, 5, 6 i 7, art. 12 ust. 3, art. 14, art. 19 ust. 2 i art. 21 ust. 3.

Artykuł 19

Koszty przekazywania postępowań karnych

1. Każde państwo członkowskie pokrywa swoje własne koszty przekazywania postępowań karnych, wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy tłumaczenie akt sprawy i innych istotnych dokumentów na podstawie art. 11 ust. 3, 5, 6 i 7 wiązałyby się z dużymi lub nadzwyczajnymi kosztami, organ wzywający może przedłożyć organowi wezwanemu propozycję dotyczącą podziału kosztów. Do takiej propozycji dołącza się szczegółowe zestawienie kosztów poniesionych przez organ wzywający. W następstwie takiej propozycji organ wzywający i organ wezwany konsultują się ze sobą.

Artykuł 20

Wyznaczenie organów centralnych

Każde państwo członkowskie może wyznaczyć jeden lub większą liczbę organów centralnych odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie wniosków o przekazanie postępowania karnego, a także za inną korespondencję urzędową dotyczącą takich wniosków.

ROZDZIAŁ 3

SKUTKI PRZEKAZANIA POSTĘPOWANIA KARNEGO

Artykuł 21

Skutki w państwie wzywającym

1. Po otrzymaniu uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego zgodnie z art. 11 ust. 1 lub prawomocnej decyzji w sprawie środka odwoławczego na podstawie art. 17 postępowanie karne zostaje zawieszono lub umorzono w państwie wzywającym zgodnie z prawem krajowym, chyba że w wyniku wniesienia środka odwoławczego sprawa ma powrócić do państwa wzywającego lub organ wzywający już zawiesił lub umorzył to postępowanie na podstawie art. 4.

2. Niezależnie od ust. 1 postępowanie karne w państwie wzywającym może nadal się toczyć, aby organ wzywający mógł:
- podjąć niezbędne pilne środki w ramach postępowania przygotowawczego lub inne środki procesowe, w tym środki zapobiegające ucieczce podejrzanego lub oskarżonego lub środki zabezpieczające mienie;
 - utrzymać przyjęte wcześniej środki w ramach postępowania przygotowawczego lub inne środki procesowe, w tym środki zapobiegające ucieczce podejrzanego lub oskarżonego, które są niezbędne do wykonania decyzji na podstawie decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, innego instrumentu wzajemnego uznawania lub wniosku o wzajemną pomoc prawną.
3. W następstwie decyzji organu wezwanego w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego organ wzywający i organ wezwany współpracują w jak najszerszym zakresie i zgodnie ze swoim prawem krajowym, zwłaszcza w przypadku gdy prawo krajowe państwa wezwanego wymaga przestrzegania określonych formalności i procedur, w szczególności w odniesieniu do dopuszczalności dowodów. Organ wzywający i organ wezwany współpracują również w zakresie środków tymczasowych podjętych przed przekazaniem i na podstawie ust. 2.
4. W przypadku gdy wykonywanie środków podjętych na podstawie ust. 2 zostało zakończone lub w przypadku gdy organ wezwany podjął niezbędne środki w ramach postępowania przygotowawczego lub inne środki procesowe, a środki podjęte przez organ wzywający na podstawie ust. 2 nie są już niezbędne, postępowanie karne w państwie wzywającym zostaje zawieszona lub umorzona.
5. Organ wzywający może kontynuować lub wznowić postępowanie karne, jeżeli organ wezwany poinformuje go o swojej decyzji o umorzeniu postępowania karnego dotyczącego okoliczności faktycznych stanowiących podstawę postępowania karnego, w odniesieniu do którego wyrażono zgodę na przekazanie, chyba że na podstawie prawa krajowego państwa wezwanego decyzja ta ostatecznie wyłącza dalsze ściganie i została podjęta po rozstrzygnięciu sprawy co do istoty, a zatem wyklucza prowadzenie w państwie wezwanym dalszego postępowania karnego w odniesieniu do tych samych czynów.
6. Ust. 5 nie ma wpływu na prawa pokrzywdzonych do wszczęcia lub wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania karnego przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu w państwie wzywającym, w przypadku gdy prawo krajowe tego państwa tak stanowi, chyba że na podstawie prawa krajowego państwa wezwanego decyzja o umorzeniu postępowania karnego podjęta przez organ wezwany ostatecznie wyłącza dalsze ściganie i została podjęta po rozstrzygnięciu sprawy co do istoty, a zatem wyklucza prowadzenie w państwie wezwanym dalszego postępowania karnego w odniesieniu do tych samych czynów.

Artykuł 22

Skutki w państwie wezwanym

- Przekazane postępowanie karne podlega prawu krajowemu państwa wezwanego.
- O ile nie jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa w państwie wezwanym, każda czynność dokonana do celów postępowania karnego lub postępowania dowodowego przez właściwe organy w państwie wzywającym jest tak samo ważna w państwie wezwanym, jak gdyby została ważnie dokonana przez właściwe organy w państwie wezwanym.

Bez uszczerbku dla art. 12 ust. 1 lit. d) każda czynność ważnie dokonana w państwie wzywającym, która przerywa lub zawiesza bieg przedawnienia, ma ten sam skutek przerywający lub zawieszający bieg przedawnienia w państwie wezwanym, pod warunkiem że taka czynność miałaby ten skutek na podstawie jego prawa krajowego.

- Państwa członkowskie mogą przewidzieć w swoim prawie krajowym, że w sprawach, w których jurysdykcja wynika z art. 3, oraz w przypadku gdy państwa te działają jako państwo wezwane, a podejrzany lub oskarżony przebywa w tym państwie, właściwy organ w państwie wezwanym może – po otrzymaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego i wszelkich dodatkowych informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz przed podjęciem decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie – podjąć, po przeprowadzeniu oceny, niezbędne środki, zgodnie ze swoim prawem krajowym, w celu aresztowania podejrzanego lub oskarżonego lub w celu zapewnienia, aby podejrzany lub oskarżony pozostał na terytorium tego państwa, lub podjąć inne niezbędne środki tymczasowe, takie jak środki zabezpieczające mienie.
- Decyzję o pozbawieniu podejrzanego lub oskarżonego wolności zgodnie z ust. 3 podejmuje ten sam organ, który byłby właściwy do podjęcia takich środków w podobnej sprawie krajowej, a decyzja ta podlega gwarancjom mającym zastosowanie do takich środków na podstawie prawa krajowego, w tym kontroli sądowej i terminom dotyczącym tymczasowego aresztowania.

5. Nie można odmówić dopuszczenia materiału dowodowego przekazanego przez organ wzywający w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wezwanym wyłącznie na tej podstawie, że materiał dowodowy został zgromadzony w innym państwie członkowskim. Materiał dowodowy zgromadzony w państwie wzywającym może zostać wykorzystany w postępowaniu karnym w państwie wezwanym, pod warunkiem że dopuszczalność takiego materiału dowodowego jest zgodna z prawem krajowym państwa wezwanego, w tym z jego podstawowymi zasadami prawa. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawo sądu rozpoznającego sprawę w zakresie swobodnej oceny materiału dowodowego.

6. W przypadku gdy w państwie wezwanym orzeczono karę polegającą na pozbawieniu wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności, państwo to zalicza wszystkie okresy pozbawienia wolności w państwie wzywającym, które orzeczono w kontekście przekazanego postępowania karnego, do całkowitego orzeczonego okresu pozbawienia wolności. W tym celu organ wzywający przesyła organowi wezwanemu wszystkie informacje dotyczące okresu, w którym podejrzany lub oskarżony był pozbawiony wolności w państwie wzywającym.

7. W przypadku gdy zarówno w państwie wzywającym, jak i w państwie wezwanym postępowanie karne można wszcząć wyłącznie w następstwie wniesienia skargi, skarga wniesiona w państwie wzywającym jest ważna także w państwie wezwanym.

8. Karą mającą zastosowanie do danego przestępstwa jest kara przewidziana w prawie krajowym państwa wezwanego, chyba że prawo to stanowi inaczej. W przypadku gdy przestępstwo zostało popełnione na terytorium państwa wzywającego, organ wezwany może wziąć pod uwagę, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, maksymalną karę przewidzianą w prawie krajowym państwa wzywającego, w przypadku gdy byłoby to korzystne dla oskarżonego. W przypadku gdy jurysdykcja wynika wyłącznie z art. 3, kara orzeczona w państwie wezwanym nie może być surowsza niż maksymalna kara przewidziana w prawie krajowym państwa wzywającego.

Artykuł 23

Informacje przekazywane przez organ wezwany

Organ wezwany lub, w stosownych przypadkach, inny właściwy organ przekazują organowi wzywającemu informacje o umorzeniu postępowania karnego lub o każdej decyzji podjętej w momencie zakończenia postępowania karnego, w tym informacje o tym, czy na podstawie prawa krajowego państwa wezwanego decyzja ta ostatecznie wyłącza dalsze ściganie i została podjęta po rozstrzygnięciu sprawy co do istoty, a zatem wyklucza prowadzenie w tym państwie dalszego postępowania karnego w odniesieniu do tych samych czynów. Organ ten przekazuje również informacje o ostatecznym wykonaniu orzeczonej kary lub inne informacje o istotnym znaczeniu. Organ ten przekazuje organowi wzywającemu odpis prawomocnej pisemnej decyzji podjętej w momencie zakończenia postępowania karnego.

Co najmniej zasadnicze części informacji oraz prawomocnej decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, tłumaczy się na język urzędowy państwa wzywającego lub na jakikolwiek inny język akceptowany przez państwo wzywające zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. d).

ROZDZIAŁ 4

ŚRODKI KOMUNIKACJI

Artykuł 24

Środki komunikacji

1. Komunikacja na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym przekazywanie formularza wniosku i innych formularzy zawartych w załącznikach do niniejszego rozporządzenia oraz przekazywanie decyzji, o której mowa w art. 11 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, i innych dokumentów, o których mowa w art. 11 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, między organem wzywającym a organem wezwanym, oraz przy udziale organów centralnych, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 20 niniejszego rozporządzenia, a także z Eurojustem, odbywa się zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) 2023/2844.

2. Do komunikacji prowadzonej za pośrednictwem zdecentralizowanego systemu informatycznego zastosowanie mają art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 8 i 14 rozporządzenia (UE) 2023/2844 ustanawiające przepisy dotyczące podpisów elektronicznych i pieczęci elektronicznych, skutków prawnych dokumentów elektronicznych oraz ochrony przesyłanych informacji.

3. Konsultacje na podstawie art. 11 ust. 7 i art. 14 między organem wzywającym a organem wezwanym, oraz przy udziale organów centralnych, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 20, a także z Eurojustem, mogą być prowadzone z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków komunikacji, w tym za pośrednictwem zdecentralizowanego systemu informatycznego.

*Artykuł 25***Ustanowienie zdecentralizowanego systemu informatycznego**

1. Do dnia 8 stycznia 2027 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze służące utworzeniu na potrzeby niniejszego rozporządzenia zdecentralizowanego systemu informatycznego, w których określi:
 - a) specyfikacje techniczne metod komunikacji za pomocą środków elektronicznych na potrzeby zdecentralizowanego systemu informatycznego;
 - b) specyfikacje techniczne protokołów komunikacyjnych;
 - c) cele w zakresie bezpieczeństwa informacji oraz odpowiednie środki techniczne zapewniające minimalne normy bezpieczeństwa informacji i wysoki poziom cyberbezpieczeństwa w odniesieniu do przetwarzania i przesyłania informacji w ramach zdecentralizowanego systemu informatycznego;
 - d) minimalne cele związane z dostępnością i ewentualne związane z tym wymogi techniczne dotyczące usług zapewnianych przez zdecentralizowany system informatyczny;
 - e) cyfrowe standardy proceduralne zdefiniowane w art. 3 pkt 9 rozporządzenia (UE) 2022/850.
2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

*Artykuł 26***Oprogramowanie wzorcowe**

1. Komisja jest odpowiedzialna za utworzenie, dostępność, utrzymanie i rozwój oprogramowania wzorcowego, które państwa członkowskie mogą wykorzystywać jako system back-end zamiast krajowego systemu informatycznego. Utworzenie, utrzymanie i rozwój oprogramowania wzorcowego finansuje się z budżetu ogólnego Unii.
2. Z oprogramowania wzorcowego, o którym mowa w ust. 1, może korzystać Eurojust.
3. Komisja bezpłatnie dostarcza, utrzymuje i wspiera oprogramowanie wzorcowe.
4. Oprogramowanie wzorcowe musi posiadać wspólny interfejs umożliwiający komunikację z innymi krajowymi systemami informatycznymi.

*Artykuł 27***Koszty związane ze zdecentralizowanym systemem informatycznym**

1. Każde państwo członkowskie lub podmiot obsługujący wyznaczony punkt dostępu e-CODEX zdefiniowany w art. 3 pkt 4 rozporządzenia (UE) 2022/850 ponoszą koszty instalacji, funkcjonowania i utrzymania punktów dostępu do zdecentralizowanego systemu informatycznego, za które są odpowiedzialne.
2. Każde państwo członkowskie lub podmiot obsługujący wyznaczony punkt dostępu e-CODEX zdefiniowany w art. 3 pkt 4 rozporządzenia (UE) 2022/850 ponoszą koszty utworzenia i dostosowania swoich odpowiednich krajowych, lub, w stosownych przypadkach, innych systemów informatycznych, aby zapewnić ich interoperacyjność z punktami dostępu, oraz ponoszą koszty związane z zarządzaniem tymi systemami, ich funkcjonowaniem i utrzymaniem.
3. Eurojust ponosi koszty instalacji, funkcjonowania i utrzymania komponentów zdecentralizowanego systemu informatycznego, za który jest odpowiedzialny.
4. Eurojust ponosi koszty utworzenia i dostosowania swojego systemu zarządzania sprawami, aby zapewnić jego interoperacyjność z punktami dostępu, oraz ponosi koszty związane z zarządzaniem tym systemem, jego funkcjonowaniem i utrzymaniem.

*Artykuł 28***Dane statystyczne**

1. Państwa członkowskie systematycznie zbierają kompleksowe dane statystyczne, aby Komisja mogła monitorować stosowanie niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy państw członkowskich utrzymują te dane statystyczne oraz co roku przesyłają je Komisji. Właściwe organy państw członkowskich mogą przetwarzać dane osobowe niezbędne do tworzenia tych danych statystycznych.
2. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, obejmują:
 - a) liczbę wydanych wniosków o przekazanie postępowania karnego, w tym kryteria dotyczące składania wniosku o przekazanie – w podziale na państwa wzywające;
 - b) liczbę przypadków wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego oraz liczbę przypadków odmowy przekazania postępowania karnego, w tym podstawy odmowy – w podziale na państwa wezwane;
 - c) czas, którego państwo wezwane potrzebowało na przesłanie informacji o decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego lub w sprawie odmowy przekazania postępowania karnego.
3. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, obejmują również poniższe informacje, jeżeli są one dostępne na szczeblu centralnym danego państwa członkowskiego:
 - a) liczbę postępowań przygotowawczych i przypadków ścigania, których nie kontynuowano w następstwie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego;
 - b) liczbę spraw, w których wniesiono środki odwoławcze od decyzji o wyrażeniu zgody na przekazanie postępowania karnego, określając, czy dane odwołanie wniośł podejrzany, oskarżony czy pokrzywdzony, a także liczbę skutecznie zaskarżonych decyzji;
 - c) po upływie czterech lat od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w art. 25 ust. 1 – koszty poniesione na podstawie art. 27 ust. 2.
4. Oprogramowanie wzorcowe, o którym mowa w art. 26, oraz krajowe systemy back-end, w przypadku gdy są one wyposażone w odpowiednią funkcję, zbierają w zaprogramowany sposób dane, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, i co roku przesyłają je Komisji.
5. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 2 i 3, przesyła się od dnia 1 lutego 2028 r.
6. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zbiera się za pośrednictwem zdecentralizowanego systemu informatycznego utworzonego zgodnie z art. 25, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w tym artykule. Dopóki zdecentralizowany system informatyczny nie będzie operacyjny i dopóki z tego powodu dane statystyczne, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, nie będą zbierane automatycznie, te dane statystyczne przesyła się wyłącznie wtedy, gdy są dostępne na szczeblu centralnym w danym państwie członkowskim.

*Artykuł 29***Zmiany w formularzu wniosku i w innych formularzach**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30 w celu zmiany załączników poprzez aktualizację lub wprowadzenie zmian technicznych do formularza wniosku i innych formularzy. Zmiany takie muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem i nie mogą na nie wpływać.

*Artykuł 30***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 29, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 1 lutego 2027 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 29, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 29 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 31

Procedura komitetowa

1. Do celów art. 25 niniejszego rozporządzenia Komisję wspiera komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 32

Powiadomienia

1. Do dnia 1 lutego 2027 r. każde państwo członkowskie przekazuje Komisji następujące informacje:
 - a) informacje dotyczące organów, które zgodnie z jego prawem krajowym są właściwe zgodnie z art. 2 pkt 3 do wydawania lub zatwierdzania wniosków o przekazanie postępowania karnego, oraz organów, które są właściwe zgodnie z art. 2 pkt 4 do podejmowania decyzji w sprawie takich wniosków;
 - b) informacje dotyczące innych organów, o których mowa w art. 2 pkt 4 akapit drugi, jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w tym akapicie;
 - c) informacje dotyczące wyznaczonego organu centralnego lub wyznaczonych organów centralnych, jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 20;
 - d) języki akceptowane w odniesieniu do wniosków o przekazanie postępowania karnego, przedkładania informacji uzupełniających oraz wszelkiej komunikacji między organami, w przypadku gdy państwo członkowskie występuje jako państwo wzywające i w przypadku gdy państwo członkowskie występuje jako państwo wezwane.
2. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o wszelkich aktualizacjach informacji przekazanych na podstawie ust. 1.

Komisja zapewnia, aby informacje otrzymane na podstawie ust. 1 były aktualizowane i udostępniane publicznie na ogólnodostępnej części strony internetowej Europejskiej Sieci Sądowej.

Artykuł 33

Związek z umowami i porozumieniami międzynarodowymi

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania między państwami członkowskimi a państwami trzecimi niniejsze rozporządzenie zastępuje, w ramach jego zakresu stosowania, począwszy od dnia 1 lutego 2027 r., odpowiednie postanowienia Europejskiej konwencji o przekazywaniu ścigania w sprawach karnych z dnia 15 maja 1972 r. oraz Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., mające zastosowanie między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem.

2. Po dniu 7 stycznia 2025 r. państwa członkowskie mogą, w uzupełnieniu do niniejszego rozporządzenia, zawierać lub nadal stosować dwustronne lub wielostronne umowy lub porozumienia z innymi państwami członkowskimi wyłącznie w zakresie, w jakim takie umowy lub porozumienia umożliwiają dalsze wzmocnienie celów niniejszego rozporządzenia i przyczyniają się do uproszczenia lub dalszego ułatwiania procedur przekazywania postępowań karnych oraz pod warunkiem przestrzegania poziomu gwarancji określonego w niniejszym rozporządzeniu.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Radę i Komisję do dnia 1 lutego 2027 r. o umowach i porozumieniach, o których mowa w ust. 2, i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie powiadamiają również Komisję w terminie trzech miesięcy o podpisaniu wszelkich nowych umów lub porozumień, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 34

Sprawozdawczość

Do dnia 1 lutego 2033 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, poparte informacjami przekazanymi przez państwa członkowskie zgodnie z art. 28 ust. 1 i zgromadzonymi przez Komisję.

Artykuł 35

Przepisy przejściowe

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wniosków o przekazanie postępowania karnego przesłanych od dnia 1 lutego 2027 r. Wnioski o przekazanie postępowania karnego otrzymane przed dniem 1 lutego 2027 r. nadal podlegają przepisom obowiązujących instrumentów dotyczących przekazywania postępowań karnych.

Do czasu rozpoczęcia stosowania art. 24 zgodnie z art. 36 akapit trzeci, komunikacja na podstawie niniejszego rozporządzenia między organami wzywającymi a organami wezwanymi oraz, w stosownych przypadkach, przy udziale organów centralnych, a także z Eurojustem, odbywa się za pomocą wszelkich odpowiednich alternatywnych środków, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia szybkiej, bezpiecznej i niezawodnej wymiany informacji.

Artykuł 36

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lutego 2027 r.

Art. 24 stosuje się jednak od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w art. 25.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

BÓKA J.

ZAŁĄCZNIK I

FORMULARZ WNIOSKU DO CELÓW PRZEKAZANIA POSTĘPOWANIA KARNEGO,

o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Cel formularza:

- Konsultacja w sprawie ewentualnego przekazania postępowania karnego
- Złożenie wniosku o przekazanie postępowania karnego

SEKCJA A: Uczestniczące organy

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Organ w państwie wezwanym, z którym skonsultowano się przed wystąpieniem z niniejszym wnioskiem (jeżeli dotyczy):

.....

SEKCJA B: Tożsamość podejrzanego lub oskarżonego

1. Potwierdzenie tożsamości podejrzanego lub oskarżonego

Tożsamość podejrzanego lub oskarżonego nie jest jeszcze znana

Tożsamość podejrzanego lub oskarżonego jest znana

Jeżeli tożsamość podejrzanego lub oskarżonego jest już znana:

Proszę podać wszelkie dostępne informacje dotyczące tożsamości podejrzanego lub oskarżonego. Jeżeli sprawa dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje w odniesieniu do każdej z osób¹.

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

.....
Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Miejsce pracy (wraz z danymi kontaktowymi):

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu):

Języki zrozumiałe dla danej osoby:

Inne istotne informacje:

Proszę opisać, w jakim charakterze osoba, której dotyczy wniosek, występuje obecnie w postępowaniu:

Podejrzaný

Oskarżony

Dana osoba została poinformowana przez właściwe organy, że jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa

Dana osoba nie została poinformowana przez właściwe organy, że jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa

Względem podejrzanego lub oskarżonego sporządzono w odpowiednim postępowaniu karnym akt oskarżenia

Podejrzaný lub oskarżony został pozbawiony wolności osobistej do celów odpowiedniego postępowania karnego w następującym okresie: od do (format: dd-mm-rrrr)

¹ W elektronicznym formularzu wniosku można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wpisać odrębne informacje w odniesieniu do każdego podejrzanego/oskarżonego.

(ii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....
Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu):

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Inne istotne informacje:

Proszę opisać, w jakim charakterze osoba prawna, której dotyczy wniosek, występuje obecnie w postępowaniu:

Podejrzany

Oskarżony

Dana osoba prawna została poinformowana przez właściwe organy, że jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa

Dana osoba prawna nie została poinformowana przez właściwe organy, że jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa

Względem danej osoby prawnej sporządzono w odpowiednim postępowaniu karnym akt oskarżenia

2. Opinia podejrzanego lub oskarżonego (podejrzanych lub oskarżonych)

Podejrzany lub oskarżony zawniósł o wszczęcie procedury przekazania postępowania karnego

Podejrzany lub oskarżony został poinformowany o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie

Podejrzany lub oskarżony nie został poinformowany o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie / nie został wezwany do przedstawienia opinii, ponieważ:

naruszyłyby to poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłyby to postępowanie

nie można było ustalić jego miejsca pobytu ani skontaktować się z nim mimo podjęcia starań w rozsądnym zakresie

Podejrzany lub oskarżony przedstawił opinię w sprawie planowanego wydania wniosku o przekazanie.

Opinia jest dołączona do niniejszego wniosku. Zob. załącznik.

.....
.....
 Podejrzany lub oskarżony nie przedstawił opinii w sprawie planowanego wydania wniosku o przekazanie

SEKCJA C: Tożsamość pokrzywdzonego (pokrzywdzonych)²

1. Proszę podać wszelkie dostępne informacje dotyczące tożsamości pokrzywdzonego. Jeżeli sprawa dotyczy więcej niż jednej osoby, proszę podać informacje w odniesieniu do każdej z osób.

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu):

Języki zrozumiałe dla danej osoby:

Inne istotne informacje:

(ii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....

Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu):

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Inne istotne informacje:

2. Opinia pokrzywdzonego (pokrzywdzonych)

Co najmniej jeden pokrzywdzony zawniósł o wszczęcie procedury przekazania postępowania karnego

Co najmniej jeden pokrzywdzony, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie wzywającym i który otrzymał informacje o postępowaniu karnym zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE lub, w przypadku osoby prawnej, który otrzymał takie informacje zgodnie z prawem krajowym, został poinformowany o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie

Co najmniej jeden pokrzywdzony, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie wzywającym i który otrzymał informacje o postępowaniu karnym zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2012/29/UE lub, w przypadku osoby prawnej, który otrzymał takie informacje zgodnie z prawem krajowym, nie został poinformowany o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie, ponieważ naruszyłyby to poufność postępowania przygotowawczego lub w inny sposób zakłóciłyby to postępowanie

Co najmniej jeden pokrzywdzony przedstawił opinię w sprawie planowanego wydania wniosku o przekazanie. Opinia jest dołączona do niniejszego wniosku. Zob. załącznik.

.....

.....

Żaden z pokrzywdzonych nie przedstawił opinii w sprawie planowanego wydania wniosku o przekazanie

² Można przewidzieć rozwijane menu, w przypadku gdyby sprawa dotyczyła więcej niż jednego pokrzywdzonego.

SEKCJA D: Streszczenie okoliczności faktycznych i ich kwalifikacja prawna

1. Opis czynu stanowiącego przestępstwo lub przestępstwa, których dotyczy wnioski, oraz streszczenie okoliczności faktycznych stanowiących jego podstawę:

.....

2. Etap postępowania:

Postępowanie przygotowawcze / ściganie

Postępowanie sądowe

2.1. Proszę podać dodatkowe informacje na temat obecnego stanu postępowania przygotowawczego / ścigania lub postępowania sądowego:

.....

3. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw, których dotyczy wnioski, w tym informacje o maksymalnej karze przewidzianej za dane przestępstwo lub przestępstwa oraz odpowiednie przepisy prawne dotyczące kar:

.....

4. Informacje o czynności przerywającej lub zawieszającej bieg przedawnienia w odniesieniu do przestępstwa lub przestępstw, których dotyczy wnioski:

.....

SEKCJA E: Informacje na temat postępowania w państwie wzywającym

1. Wszystkie środki w ramach postępowania przygotowawczego lub inne środki procesowe podjęte przez państwo wzywające (proszę opisać):

(i) środki zapobiegające ucieczce podejrzanego lub oskarżonego lub inne środki zapobiegawcze:

.....

(ii) środki zabezpieczające mienie:

.....

(iii) środki w ramach postępowania przygotowawczego:

.....

2. Informacje o zgromadzonym materiale dowodowym

Podczas postępowania karnego w państwie wzywającym zostały zgromadzone następujące materiały i dokumenty (proszę opisać):

.....

SEKCJA F: Powody złożenia wniosku

1. Powody złożenia wniosku, w tym uzasadnienie tego, dlaczego przekazanie jest niezbędne i odpowiednie, a także ocena skutków przekazania dla praw podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych:

.....
.....
.....
.....

2. Kryteria dotyczące występowania z wnioskiem o przekazanie postępowania karnego:

- Przestępstwo popełniono w całości lub w części na terytorium państwa wezwanego lub większość skutków przestępstwa lub istotna część szkody, które stanowią część ustawowych znamion przestępstwa, wystąpiły na terytorium państwa wezwanego
- Co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania
- Co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony przebywa w państwie wezwanym, a państwo to odmawia przekazania tych osób do państwa wzywającego na podstawie: (i) art. 4 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW; (ii) art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, jeżeli taka odmowa nie opiera się na prawomocnym orzeczeniu wydanym wobec tej osoby w odniesieniu do tego samego przestępstwa, który wyklucza prowadzenie dalszego postępowania karnego; lub (iii) art. 4 pkt 7 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW
- Co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony, wobec których wydano europejski nakaz aresztowania, przebywa w państwie wezwanym, a państwo to odmawia przekazania tych osób, jeżeli stwierdzi, że – w wyjątkowych sytuacjach – istnieją istotne podstawy, by sądzić, na podstawie konkretnego i obiektywnego materiału dowodowego, że przekazanie stanowiłoby, w szczególnych okolicznościach danej sprawy, oczywiste naruszenie odpowiedniego prawa podstawowego określonego w art. 6 Traktacie o Unii Europejskiej i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej
- Większość materiału dowodowego mającego znaczenie dla postępowania przygotowawczego znajduje się w państwie wezwanym lub w państwie tym ma miejsce zamieszkania większość istotnych świadków
- W państwie wezwanym toczy się przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub innych okoliczności faktycznych
- W państwie wezwanym toczy się przeciwko innym osobom postępowanie karne w odniesieniu do tych samych, częściowo tych samych lub powiązanych okoliczności faktycznych
- Co najmniej jeden podejrzany lub oskarżony odbywa lub ma odbyć karę pozbawienia wolności w państwie wezwanym
- Wykonanie kary w państwie wezwanym może zwiększyć szanse na resocjalizację skazanego lub istnieją inne powody, dla których wykonanie kary w państwie wezwanym byłoby odpowiedniejsze
- Co najmniej jeden pokrzywdzony jest obywatelem państwa wezwanego lub ma w nim miejsce zamieszkania
- Właściwe organy państw członkowskich osiągnęły porozumienie na podstawie decyzji ramowej 2009/948/WSiSW, lub w inny sposób, w sprawie skoncentrowania postępowania karnego w jednym państwie członkowskim
- Inne powody (proszę wskazać):

.....
.....

SEKCJA G: Dodatkowe informacje i wnioski (jeżeli dotyczy)

1. Jeżeli dotyczy, proszę podać informacje dotyczące wcześniejszego europejskiego nakazu aresztowania, europejskiego nakazu dochodzeniowego lub innego wniosku o pomoc:

2. Inne informacje uzupełniające (jeżeli dotyczy):

3. Proszę wskazać wszelkie szczególne warunki przetwarzania przesłanych danych osobowych, których przestrzegać musi organ wezwany (art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680³):

4. Wykaz załączników:

SEKCJA H: Dane organu, który wydał wniosek, oraz – jeżeli dotyczy – wyznaczonego organu centralnego

1. Nazwa organu, który wydał wniosek:

Imię i nazwisko przedstawiciela / nazwa punktu kontaktowego:

Sygnatura akt:

Adres:

Nr telefonu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta)

Adres e-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem wzywającym:

2. Dane kontaktowe osoby lub osób, z którymi można się kontaktować, aby uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu przekazania materiału dowodowego – jeżeli różnią się one od danych wskazanych powyżej:

Imię i nazwisko / tytuł / organizacja:

Adres:

Adres e-mail:

Nr telefonu:

3. Organ centralny (jeżeli dotyczy)

Nazwa / tytuł / organizacja:

Adres:

Adres e-mail:

Nr telefonu:

4. Języki, w których można się komunikować z organem centralnym:

Podpis elektroniczny:⁴

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

⁴ Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) 2023/2844.

SEKCJA I: Dane organu sądowego w państwie wzywającym, który zatwierdził wniosek (jeżeli dotyczy)

1. Nazwa organu zatwierdzającego:

Imię i nazwisko przedstawiciela / nazwa punktu kontaktowego:

Sygnatura akt:

Adres:

Nr telefonu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta)

Adres e-mail:

Języki, w których można się komunikować z organem zatwierdzającym:

.....

2. Proszę wskazać, który organ jest głównym punktem kontaktowym dla państwa wezwanego:

organ wzywający

organ zatwierdzający

Podpis elektroniczny:

ZAŁĄCZNIK II

Formularz, o którym mowa w art. 6 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Przesyłamy niniejszy formularz, aby z Państwa pomocą poinformować podejrzanego/oskarżonego o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego oraz aby uzyskać opinię podejrzanego/oskarżonego na temat planowanego wydania tego wniosku. Po wypełnieniu części B niniejszego formularza prosimy o jej zwrot.

Część A**I. Właściwe organy**

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Numer sprawy w państwie wzywającym:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Informacje o odpowiadającym/równoległym postępowaniu karnym w państwie wezwanym (jeżeli są dostępne):

.....

Organ w państwie wezwanym, z którym skonsultowano się przed otrzymaniem niniejszego wniosku o pomoc (jeżeli dotyczy):

.....

II. Tożsamość podejrzanego/oskarżonego (podejrzanych/oskarżonych)

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Miejsce pracy (wraz z danymi kontaktowymi) (jeżeli są dostępne):

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(ii) W przypadku przedstawiciela prawnego (jeżeli dotyczy; w przypadku gdy uznano to za konieczne ze względu na wiek podejrzanego/oskarżonego lub jego stan fizyczny lub psychiczny):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

.....
Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(iii) *W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):*

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....

Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

.....

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

.....

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

.....

Podpis elektroniczny:

Część B**Formularz do celów poinformowania podejrzanego/oskarżonego
o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego
oraz do celów uzyskania opinii podejrzanego/oskarżonego
w sprawie planowanego wydania tego wniosku¹****A) Informacja, którą należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu (wypełnia organ wzywający)**

..... [organ wzywający] z [państwo wzywające]² niniejszym informuje Pana/Panią [podejrzanego/oskarżonego] o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego wszczętego przeciwko Panu/Pani (numer referencyjny:) do [państwo wezwane] zgodnie z art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3011 w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych.

Informacje na temat postępowania karnego, które ma zostać przekazane

Opis czynu i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi planowane jest wydanie wniosku o przekazanie postępowania karnego oraz ich kwalifikacja prawna:

.....
.....
.....
.....

¹ Formularz ten należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu w języku, który osoba ta rozumie.

² W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.

B) Opinia podejrzanego/oskarżonego na temat planowanego wydania wniosku o przekazanie postępowania karnego (wypełnia organ wezwany)

1. [organ wzywający] z [państwo wzywające]³ zamierza wydać wniosek o przekazanie postępowania karnego wszczętego przeciwko Panu/Pani do [państwo wezwane]⁴. Prosimy o przedstawienie Pana/Pani opinii na temat planowanego wydania tego wniosku. Przedstawienie opinii nie jest obowiązkowe.

Moja opinia na temat przekazania postępowania karnego jest:

Pozytywna

Negatywna

Proszę podać powody (odpowiedź nieobowiązkowa):

.....
.....

2. Jeżeli dotyczy: informacja o planowanym wydaniu wniosku o przekazanie postępowania karnego i opinia podejrzanego/oskarżonego mogą zostać przekazane ustnie i odnotowane zgodnie z procedurą rejestrowania czynności procesowych przewidzianą w prawie krajowym państwa wezwanego.

Podejrzaný/oskarżony przekazał opinię ustnie. Zapis nagrania zostaje dołączony do niniejszego formularza i przekazany organowi wzywającemu wraz z niniejszym formularzem.

Pana/Pani opinia zostanie uwzględniona przez (organ wzywający) podczas podejmowania decyzji w sprawie złożenia wniosku o przekazanie postępowania karnego.

Podpis podejrzanego lub oskarżonego:

Podpis organu wezwanego:

³ W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.

⁴ Jak wyżej.

ZAŁĄCZNIK III

Formularz, o którym mowa w art. 6 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Przesyłamy niniejszy formularz, aby z Państwa pomocą przekazać podejrzanemu/oskarżonemu informacje dotyczące wydania wniosku o przekazanie postępowania karnego.

Część A

I. Właściwe organy

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Numer sprawy w państwie wzywającym:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Informacje o odpowiadającym/równoległym postępowaniu karnym w państwie wezwanym (jeżeli są dostępne):

.....

Organ w państwie wezwanym, z którym skonsultowano się przed otrzymaniem niniejszego wniosku o pomoc (jeżeli dotyczy):

.....

II. Tożsamość podejrzanego/oskarżonego (podejrzanych/oskarżonych)

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Miejsce pracy (wraz z danymi kontaktowymi) (jeżeli są dostępne):

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(ii) W przypadku przedstawiciela prawnego (jeżeli dotyczy; gdy uznano to za konieczne ze względu na wiek podejrzanego/oskarżonego lub jego stan fizyczny lub psychiczny):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(iii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....

Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

.....

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

.....

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

.....

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

.....

Podpis elektroniczny:

Część B**Formularz do celów przekazania podejrzanemu/oskarżonemu informacji dotyczących wydania wniosku o przekazanie postępowania karnego¹****Informacja, którą należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu (wypełnia organ wzywający)**

Zgodnie z art. 6 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3011 w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych [organ wzywający] z [państwo wzywające]² niniejszym informuje Pana/Panią [podejrzany/oskarżony], że w dniu [data] wydano wniosek o przekazanie postępowania karnego wszczętego przeciwko Panu/Pani (numer referencyjny:) do [państwo wezwane]³.

Informacje na temat postępowania karnego, które ma zostać przekazane

Opis czynu i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi planowane jest wydanie wniosku o przekazanie postępowania karnego oraz ich kwalifikacja prawna:

.....
.....
.....
.....
.....

-
- 1 Formularz ten należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu w języku, który osoba ta rozumie.
 - 2 W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.
 - 3 Jak wyżej.

ZAŁĄCZNIK IV

Formularz, o którym mowa w art. 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Przesyłamy niniejszy formularz, aby z Państwa pomocą przekazać podejrzanemu/oskarżonemu stosowne informacje w następstwie podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego.

Część A

I. Właściwe organy

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Numer sprawy w państwie wzywającym:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Numer sprawy w państwie wezwanym (jeżeli jest dostępny):

.....

II. Tożsamość podejrzanego/oskarżonego (podejrzanych/oskarżonych)

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Miejsce pracy (wraz z danymi kontaktowymi) (jeżeli są dostępne):

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

.....
Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(ii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....
Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

Podpis elektroniczny:

Część B**Formularz do celów przekazania podejrzanemu/oskarżonemu stosownych informacji w następstwie podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego¹**

Wniosek o przekazanie postępowania karnego wszczętego przeciwko Panu/Pani [podejrzany/oskarżony] (numer referencyjny:) do [państwo wezwane]² został wydany w dniu [data] przez [organ wzywający] z [państwo wzywające].

1. Informacje na temat postępowania karnego, które ma zostać przekazane

Opis czynu i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi wydano wniosek o przekazanie postępowania karnego oraz ich kwalifikacja prawna:

.....
.....

2. Informacja o wyrażeniu zgody na przekazanie postępowania karnego lub o odmowie przekazania postępowania karnego

Niniejszym informujemy, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3011 w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych w dniu [data] [organ wezwany] z [państwo wezwane]³:

wyraził zgodę na przekazanie postępowania karnego w drodze uzasadnionej decyzji dołączonej do niniejszego formularza

odmówił przekazania postępowania karnego.

Niniejszym informujemy również, że w przypadku gdy wyrażono zgodę na przekazanie postępowania karnego, przysługuje Panu/Pani prawo do wniesienia skutecznego środka odwoławczego od tej decyzji w [państwo wezwane]⁴. Z prawa tego można skorzystać w terminie [liczba] dni, licząc od dnia otrzymania dołączonej do niniejszego formularza uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, w drodze wniesienia środka odwoławczego do [właściwy organ w państwie wezwanym].

Informacje o właściwym organie w państwie wezwanym, do którego może Pan/Pani wnieść środek odwoławczy w celu zaskarżenia decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego (jeżeli dotyczy):

Nazwa organu:

Sygnatura akt:

Adres:

Nr telefonu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta)

Adres e-mail:

¹ Formularz ten należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu w języku, który osoba ta rozumie.

² W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.

³ Jak wyżej.

⁴ Jak wyżej.

ZAŁĄCZNIK V

Formularz, o którym mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Przesyłamy niniejszy formularz, aby z Państwa pomocą przekazać pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym stosowne informacje w następstwie podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego.

Część A**I. Właściwe organy**

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Numer sprawy w państwie wzywającym:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Numer sprawy w państwie wezwanym (jeżeli jest dostępny):

.....

II. Tożsamość pokrzywdzonego (pokrzywdzonych)

(i) W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

.....
Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

.....
Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(ii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....
Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

.....
Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

.....
Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

.....
Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

.....
Podpis elektroniczny:

Część B

Formularz do celów przekazania pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym informacji w następstwie podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przekazanie postępowania karnego¹

Wniosek o przekazanie postępowania karnego przeciwko [podejrzany/oskarżony] (numer referencyjny:) do [państwo wezwane]² został wydany w dniu [data] przez [organ wzywający] z [państwo wzywające].

1. Informacje na temat postępowania karnego, które ma zostać przekazane

Opis czynu i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi wydano wniosek o przekazanie postępowania karnego oraz ich kwalifikacja prawna:

.....
.....

2. Informacja o wyrażeniu zgody na przekazanie postępowania karnego lub o odmowie przekazania postępowania karnego

Niniejszym informujemy, że zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3011 w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych w dniu [data] [organ wezwany] z [państwo wezwane]³:

wyraził zgodę na przekazanie postępowania karnego w drodze uzasadnionej decyzji dołączonej do niniejszego formularza

odmówił przekazania postępowania karnego.

Niniejszym informujemy również, że w przypadku gdy wyrażono zgodę na przekazanie postępowania karnego, przysługuje Panu/Pani prawo do wniesienia skutecznego środka odwoławczego od tej decyzji w [państwo wezwane]⁴. Z prawa tego można skorzystać w terminie [liczba] dni, licząc od dnia otrzymania dołączonej do niniejszego formularza uzasadnionej decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego, w drodze wniesienia środka odwoławczego do [właściwy organ w państwie wezwanym].

Informacje o właściwym organie w państwie wezwanym, do którego może Pan/Pani wnieść środek odwoławczy w celu zaskarżenia decyzji w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie postępowania karnego (jeżeli dotyczy):

Nazwa organu:

Sygnatura akt:

Adres:

Nr telefonu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta)

Adres e-mail:

¹ Formularz ten należy przekazać pokrzywdzonemu w języku, który osoba ta rozumie.

² W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.

³ Jak wyżej.

⁴ Jak wyżej.

ZAŁĄCZNIK VI

Formularz, o którym mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2024/3011

Przesyłamy niniejszy formularz, aby z Państwa pomocą przekazać podejrzanemu/oskarżonemu informacje dotyczące wycofania wniosku o przekazanie postępowania karnego.

Część A

I. Właściwe organy

Państwo wzywające:

.....

Organ wzywający:

.....

Numer sprawy w państwie wzywającym:

.....

Państwo wezwane:

.....

Organ wezwany:

.....

Informacje o odpowiadającym/równoległym postępowaniu karnym w państwie wezwanym (jeżeli są dostępne):

.....

Organ w państwie wezwanym, z którym skonsultowano się przed otrzymaniem niniejszego wniosku o pomoc (jeżeli dotyczy):

.....

II. Tożsamość podejrzanego/oskarżonego (podejrzanych/oskarżonych)

(i) *W przypadku osoby fizycznej (osób fizycznych):*

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

.....
Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Miejsce pracy (wraz z danymi kontaktowymi) (jeżeli są dostępne):

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(ii) *W przypadku przedstawiciela prawnego (jeżeli dotyczy; gdy uznano to za konieczne ze względu na wiek podejrzanego/oskarżonego lub jego stan fizyczny lub psychiczny):*

Nazwisko:

Imię (imiona):

Inne nazwisko lub nazwiska (jeżeli dotyczy):

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli są dostępne):

Rodzaj i numer dokumentu lub dokumentów tożsamości (np. dowodu osobistego, paszportu) (jeżeli są dostępne):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, należy podać ostatni znany adres):

.....
Dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

Języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli informacja ta jest dostępna):

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

(iii) W przypadku osoby prawnej (osób prawnych):

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....

Adres zarejestrowanej siedziby / biura:

.....

Numer ewidencyjny:

Adres osoby prawnej:

.....

Inne dane kontaktowe (e-mail, nr telefonu) (jeżeli są dostępne):

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

.....

Inne istotne informacje (jeżeli są dostępne):

.....

Podpis elektroniczny:

Część B**Formularz do celów przekazania podejrzanemu/oskarżonemu informacji dotyczących wycofania wniosku o przekazanie postępowania karnego¹**

Informacja, którą należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu (wypełnia organ wzywający)

..... [organ wzywający] z [państwo wzywające]² niniejszym informuje Pana/Panią [podejrzanego/oskarżonego], że wniosek o przekazanie postępowania karnego wszczętego przeciwko Panu/Pani (numer referencyjny:) do [państwo wezwane]³, wydany w dniu [data], został wycofany zgodnie z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3011 w sprawie przekazywania postępowań w sprawach karnych.

Informacje na temat odpowiedniego postępowania karnego

Opis czynu i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi wszczęto postępowanie karne przeciwko Panu/Pani, oraz ich kwalifikacja prawna:

.....
.....
.....
.....
.....

-
- ¹ Formularz ten należy przekazać podejrzanemu/oskarżonemu w języku, który osoba ta rozumie.
² W formularzu elektronicznym można przewidzieć rozwijane menu, które pozwoli wybrać odpowiednie państwo członkowskie.
³ Jak wyżej.